

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1-Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, AL. G. BUZDUGAN Principele JEAN CALIMACHI GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GÂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MĂNTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSKI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune: În toate zilele de lucru de la 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

Toți Vânătorii din România Mare trebuie să citească
vechea revistă și singura publicație românească

„Revista Vânătorilor”

organ al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

care și-a luat greaua sarcină să călăuzească vânătorimea pe drumul progresului spre desăvârșire.

Camarați vânători din România!

Răspândiți revista voastră, duceți-o la sate, îndemnați pe toți prietenii și vânătorii voștri să se aboneze la „Revista Vânătorilor”

Abonamentul de 300 Lei anual, e la îndemâna fiecăruia.

Biouroul Central: CLUJ,

Calea Victoriei, 27. Etajul II

R.R.P.C. dă lămuriri și sfaturi în materie chinologică și chinotehnică, fără nici o taxă. A se anexa la scrisori mărci de răspuns.

Mijlocește vânzări de câini de rasă produși în țară precum și importuri.

Ține registrele matricole oficiale pentru întreaga țară, eliberează și verifică pedigreeuri.

Nu cumpărați decât câini cu pedigreeul verificat de R.R.P.C. și prin mijlocirea Reuniunii.

NOTAȚI PENTRU VÂNZARE:

Un brac german, păr sârmos importat 18.000 lei	Cățel » 6 luni	5.000 lei
Pereche foxterrieri, păr neted 1-2 ani 12.000 »	Cățelușă pointer 6 luni (alb-maron) .	4.500 »
» » sârmoși 1-2 (dresați vizuină) 13.000 »	Cățea St. Bernhardt cu păr lung (fără pedigree) 7.000 »	
Căței foxterrieri netezi și sârmoși 6-12 săptămâni à 1.000-2.000 »	Căței brac german păr neted .	1.500-2.000 »
Cățea setteră trei ani blue-belton . . 12.000 »	Căței setteri (6-8 săptămâni) .	2.500-3.000 »
	Pointeri	2.500-3.000 »
PRENOTĂRI PENTRU CĂȚEI GRIFFON		3.500-5.000 »
Springeri-Spanieli 1.500-2.000 lei	Scotish terrieri (2 cățelușe) . . .	4.000 »
Bursucari țepoși 1.500 »		

Prețurile (inclusiv pedigree înmatriculat în M.R.C.) sunt loco prăsitör sau alb Cluj R.R.P.C.

Rugăm pe doamnele și domniile membrii ai Reuniunii, să ne trimită cât mai neîntârziat cotizațiile pentru anul în curs, spre a nu fi nevoiți a le trimite cărțile de membru cu ramburs. Cotizația pentru 1930 e de: 200 lei.

Avertizăm de pe acum pe toți amatorii sportului canin asupra Expoziției Generale canine ce se va ține în ziua de 17 AUGUST, a. c. la TG.-MUREȘ. Arbitrii din străinătate. Informațiuni detaliate se vor cere d-lui dr. Alex. Manu, Tg.-Mureș, str. M. Viteazul, 8.

Expoziție specială pentru câini de vizuină și concurs la vizuină artificială în luna Iunie la Arad. Arbitrii din Viena și Cehoslovacia.

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5 — 8,2 — 9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VÂNĂTOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEUR“ CU ȚEAVĂ BASCULANTĂ

cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECISIE

ATÂT CA TIR, CÂT ȘI EXECUȚIE

Steyr-Werke A. G.

Wien I., Teinfaltstrasse 7.

Reprezentată prin «Uniunea Generală a Vânătorilor din România»,—Catalog ilustrat contra marca postală necesară

Carabinele de vânatoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer“, aparțin categoriei de arme de vânatoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude ori-ce strângere al cartușelor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte manabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție «Mannlicher-Schönauer», se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7 × 62—7 × 64 și 8 × 60 mm. Toate calibrele se disting prin calități ballistice remarcabile.

Nouile arme hammerless „Steyr“ în calibrele, 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite, styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praș nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte, arma cal. 12 într'una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL «STEUR»

este singurul pistol cu țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. *Siguranță absolută*. Prin bascularea țevii ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci cocoșul armei.

2. *Maniabilitatea*. Prin bascularea țevii putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradăție;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol au omat.

3. *Curățirea ușoară*. Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. *Toate piesele sunt interșanjabile*. Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul «Steyr» mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precizia tirului—Rezistența incomparabilă—execuția fină.

NU CUMPĂRAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNEI

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Fabrica română de cartușe de vânătoare-București

Aducem la cunoștința vânătorilor din întreaga țară, că mulțumită mașinilor noastre de înaltă precizie și personalului tehnic recrutat în străinătate dintre cei mai renumiți specialiști, am izbutit să fabricăm cartușe de vânătoare care dau rezultate uimitoare din toate punctele de vedere.

Orice vânător dornic a ucide vânatul în care trage și nu a-l răni, orice vânător care vrea să-și stabilească renumea de bun trăgător să nu mai tragă decât cartușele marca 2 stele și 3 stele, încărcate după ultimele cerințe ale balisticii moderne cu pulbere fără fum și materialul cel mai bun existent.

Aceste cartușe se pot găsi de acum la sediul Fabricii, București Șoseaua Ștefan cel Mare Nr. 45. În provincie se vor găsi de vânzare în două trei săptămâni, în toate capitalele de județ.

AVIZ IMPORTANT. Atragem atenția vânătorilor asupra unui fapt, căruia până acum mulți, foarte mulți nu i-au dat nici o atenție.

Este anume de importanță decisivă pentru tirul unui vânător, ca acesta să tragă la toate vânătorile și întotdeauna cu cartușe încărcate în așa fel, ca toate mărimea de alice, fie de prepelițe, sau de becaține, fie de sitari, sau de potârniche, fie de rațe, sau de epuri, fie de vulpi, sau de lupi, să sboare la țintă cu aceeași viteză nevariabilă. Numai atunci va putea dobândi vânătorul acea siguranță, care-l face ca în mai puțin de o clipă să decidă — în mod reflex dar și atât mai precis — asupra măsurii cu care trebuie să ochiască înaintea, dedesubtul sau deasupra vânatului aflat în mișcare.

Ori, această viteză egală a alicelor de toate mărimile menită a face posibil vânătorului un tir regulat, nu se poate obține decât variind la fiecare mărime de alice dozajul pulberii și schimbând în același timp și cuantumul de alice. Dar măsura exactă a acestor va-

riațiuni atât de necesare nu s'a putut stabili decât prin încercări îndelungate și laborioase pe Stand-uri, prevăzute cu utilaj modern electric și de înaltă precizie.

Aplicarea acestui principiu fundamental al dozajelor variate, pentru obținerea de viteze egale la orice mărime de alice fără a se schimba smuciturile (recul-ul) cari rămân invariabile, nu se poate face decât cunoșcând cheia acestor măsuri variate și încărcând cartușul cu mașini moderne cum le posedă Fabrica noastră.

Trageți câtva timp cu cartușele fabricate de noi și veți constata o ameliorare a tirului d-v., și veți vedea dispărând acele șovăiri în momentul apăsării pe trăgaci, șovăiri cari provoacă întotdeauna scăparea sau rănirea vânatului în care trageți.

A trage cu cartușe proaste însemnează: 1. A vă distruge renumea de bun trăgător și deci de vânător, 2. a transforma plăcerea vânătoarei în permanentă enervare și supărare, 3. a răni un mare număr de vânat care moare în chinuri, pierdut pentru d-v.

Evitați aceste neajunsuri trăgând numai cartușele:

FABRICII ROMÂNE DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE

Marca Fabricii

Waffenfabriken
Simson & Co. Suhl i. Sa.

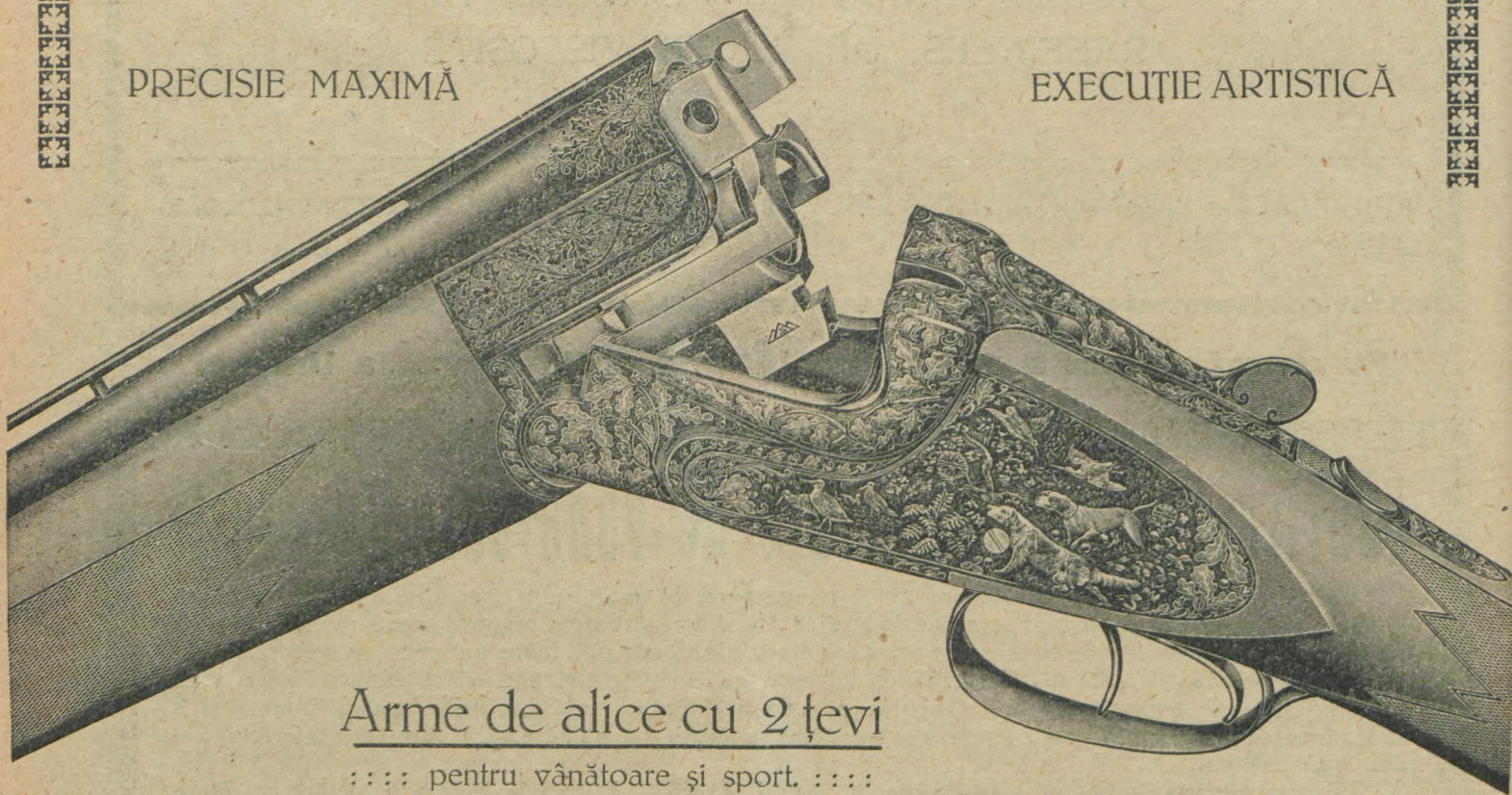
Marca Fabricii

Arme de vânătoare și de sport

IN EXECUȚIE SUPERIOARĂ

PRECISIE MAXIMĂ

EXECUȚIE ARTISTICĂ

Arme de alice cu 2 țevi

:::: pentru vânătoare și sport. ::::

ARME CU 3 ȚEVI (Drillinguri), CARABINE CU REPETIȚIE, ARME DE GLONȚ cu 2 țevi, ARME MIXTE cu 2 țevi, ARME CU 3 ȚEVI, din care 2 pentru glonț.

ARME SPECIALE pentru VÂNATUL CEL MAI PUTERNIC, ARME pentru GLOANȚE DE MARE VITEZĂ, CAL.: 7×65, 8×60 Magnum, 8×65, 8×75, 9,3×62 Magnum, 9,3×74 Magnum, cu cel mai mare rendement al tirului.

Simson

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Spanielul de vânătoare

de N. Mantu

SĂ STUDIEM VÂNATUL NOSTRU

de prof. Dragoș Navrea
inspector de vânat, Brașov

U o singură dată s'a ocupat revista cu chestiunea necesității cunoașterii și descrierii vânatului nostru sub forma, cum acesta se prezintă în diferitele regiuni ale țării. Avem o bogăție variată în vânat, cum rar se mai găsește, iar descrierea acestuia în împrejurările specifice regiunilor noastre este o chestiune, ce trebuia rezolvată de mult.

Suntem convinși cu toții de importanța cunoașterii vânatului nostru și primul început a și fost făcut de către oficialitate, prin dispozițiunea Direcțiunii generale a Vânătoarei de a se studia, mai întâiu, urșii din România și urmând apoi dispozițiunea pentru studierea cerbilor — și unii și alții tot atât de nestudiați, ca și toate pasările și mamiferele noastre. Acest început să fie de bun augur!

Nu trebuie însă să ne oprim aci. Studiarea vânatului nu trebuie lăsată numai în sarcina autorităților noastre, căci n'ar putea-o face în complexul ei, materialul de studiat fiind prea vast. Societățile de vânătoare, în cari se grupează vânători pricepuți și experimentați, sunt chemate să se angajeze la studiarea vânatului lor, începând cu descrierea trofeelor obținute și urmând cu fixarea și cunoașterea împrejurărilor, în cari trăește, se dezvoltă sau degenerază vânatul nostru. Prin munca, ce vor depune societățile de vânătoare se vor putea face constatări prețioase cu privire la dezvoltarea vânatului; studiul, ce va urma ne va putea arăta rezultatele măsurilor luate pentru ocrotirea și îmbunătățirea vânatului; studiarea vânatului ne va indica calea rațională, ce va trebui urmată, pentru ca bogăția în vânat să fie și mai mare și mai frumoasă: vom avea puțința să facem o constatare a modului de viață a vânatului, putând stabili raportul dintre vânat și mediul natural și climatic, în care trăește, precum și influența lui asupra vânatului.

Chiar și o simplă consemnare și descriere comparativă a trofeelor este destul pentru a zice, că se face ceva în această privință. Această descriere ne va da puțința să știm, ce trofee avem și să descoperim bogăția și frumusețea acestora. Vom ști, că în multe privințe avem recorduri mondiale, ascunse până acum în cine știe ce unghere întunecoase vom scoate la lumină aceste podoabe ale vânatului nostru și le vom expune văzului lumii întregi, care în admirația ei se va convinge, că avem o țară fără pereche în ce privește bogăția vânatului.

Aci, în Brașovul cu frumoasă și veche tradiție vânătorească, s'a făcut începutul de descriere a întregului vânat. Două din societățile de seamă «Societatea Vânătorilor pentru Vânatul nobil» și «Societatea Română de Vânătoare» au și luat inițiativa de adunare a materialului necesar cunoașterii și descrierii vânatului din această

parte, prin descrierea și fotografierea trofeelor obținute de membrii societății, prin fixarea observațiilor în legătură cu vânatul, care le-a purtat, prin stabilirea mediului, în care a trăit și prin compararea vânatului și trofeelor obținute în diferitele regiuni, cu mediu și climat diferit. Acest material se va spori an de an cu noi observațiuni și generalizându-se acest studiu, va putea servi oricui ca bază, luată din viața vânatului nostru, în scopul unei cât mai ample descrieri a lui.

Numai la atât să se mărginească societățile noastre de vânătoare și n'ar mai fi nevoie, ca descrierea vânatului nostru să o căutăm prin autorii străini, ademeniți în țara noastră de vânatul munților, luncilor și bălților noastre. Studiul făcut de societățile de vânătoare ar completa și desăvârși intențiile frumoase, ce urmăresc conducătorii și organizatorii noștri oficiali.

Din lucrarea d-lui Ing. Otto Witting «Istoria vânătoarei în țara Bârsei». Coarnele unui căprior ucis în 1919 la Vlădeni de Dr. Peter Windt, lungime 21,2 cm., și 25 cm., ramura din față 13 cm. Un trofeu admirabil pentru care felicităm pe fericitul vânător.

ELANI IN ȚINUTURILE MOCIRLOASE ALE KURLANDEI

de Silvia de Spiess

IN LEGILE vânătoarești suedeze se prevede că orice elan poate fi vânat, însă, numai în interval de trei zile anumite pe an. Este așa dar un risc destul de mare pentru vânătorul din țări străine, să întreprindă o călătorie atât de lungă spre nord, pentru ca ajuns acolo să se supună favoarei capricioase a zeiței Diana numai pentru trei zile.

Și în Prusia Orientală se găsește un contingent mic din vânatul acesta cu totul original și pe când mă găseam cu scopul de a studia, la Rossitten, prima mea întrebare a fost despre elani. Cu toate că era complet interzisă încălcarea acestui teritoriu de vânătoare din Kurlanda, totuș pusei în mișcare toate șuruburile, până în cele din urmă am reușit, după multe parlamentări cu simpaticul forestier, să pornesc într'o frumoasă dimineață de Septembrie spre a vedea acest vânat frumos.

Deoarece elanii se bucură de un menajement deosebit în teritoriile acestea, s'a produs cu timpul o disproporție de patru femele la 14 cerbi. Pentru ca masculii îmbătrâniți să nu se prăpădească de moarte naturală, sau să le vină elanilor gustul să treacă înnot golful pentru a-și căuta în Lituania soțiile atât de rare, trebuia să fie împușcat un cerb bătrân de către consilierul silvic din Königsberg.

Forestierul avea deci ordinul să descopere piesa, lucru ce-i fusese imposibil până atunci, nici nu văzuse elanii și nici nu le auzise mugetul, scurt de parcă ar fi un geamăt, pe nicăiri.

Mersem deci cu trăsura cruciș și curmeziș prin pădurea foarte variată dar nu văzurăm nimic alta, decât două femele de elan. Nici pasajul pasărilor nu începuse deabinelea, deoarece atunci ținutul ar fi fost mult mai înviorat și s'ar fi putut vedea pe timpul acela sute de sitari într'o seară.

Când văzurăm pe seară un epuraș, forestierul spuse

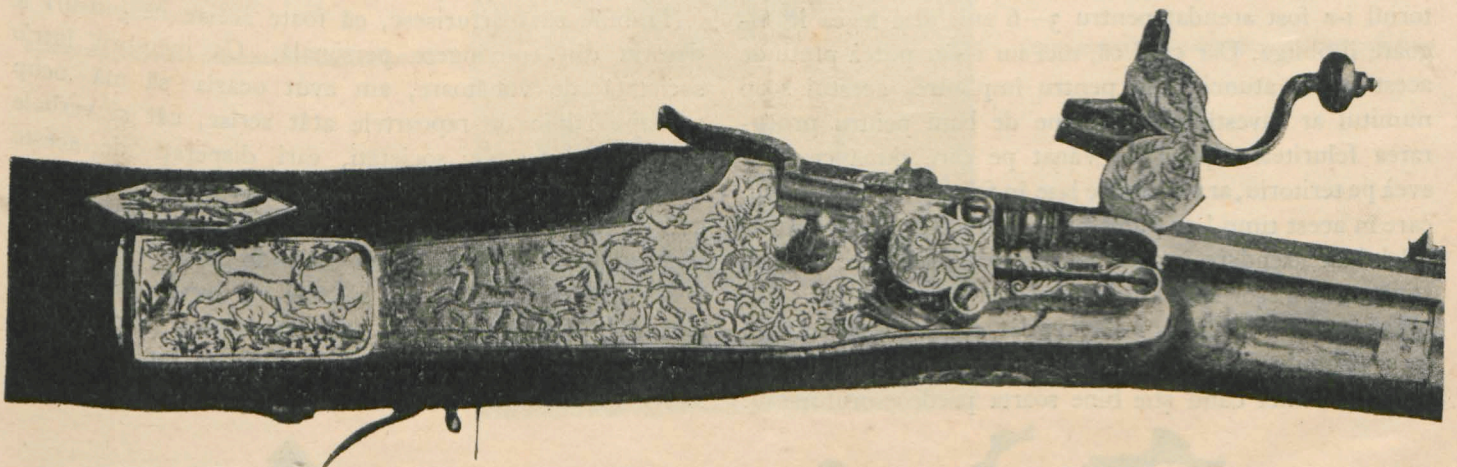
în cele din urmă resemnat: «Probabil că pentru astăzi acesta va fi tot rezultatul». Când mă întorc, observ deodată la 120 de pași partea dinainte a unui animal și niște coarne cu lopeți. Un elan!

Intoarserăm imediat, mânănd — după metoda deacolo — direct spre Elan. Cerbul însă dispăru în desiș, iar noi obligați să înconjurăm cât se poate de iute parcela aceea de pădure. Din păcate, am constatat prin săritura ce caii o făcură pe trecătoare, precum și din urmele lăsate pe potecă, ca sosisem cu întârziere. Astfel a trebuit din nou să ocolim o parcelă pentru a tăia încă odată drumul elanilor.

Deodată auzirăm «Ă, ă» și printre frunziș apare la zece pași un bot berbecat de care se alătură un al doilea — un elan cu coarne mari ca niște lopeți și altul numai cu coarnele în formație (sulițar). Nu departe de acolo o femelă rupea și smulgea frunze pe când vițelul ei o imita.

Patru elani la un loc! O adevărată zi norocoasă. Ei trec nesperiați pe lângă noi, fără să ia câtuș de puțin notă de trăsura noastră, pornind încet, paralel cu drumul prin pădurea mare. Cotind repede cu vehiculul pe un alt drum, am și ajuns la locul următor de trecere, deoarece forestierul mai trebuie să recunoască încă odată în amănunt coarnele bătrânului Elan. Din nou trece mica cireadă pe lângă noi. Ultimul sosește și cerbul, se oprește la cinci pași, lucru de care mă temeam pentru cai, și se uită multă vreme la noi. Coarnele sale sunt deja în decădere după cum se poate deduce din lopata care se micșorează în folosul ramurilor ce pornesc din ea și care sunt lungi și viguroase; este un exemplar cu zece ramuri, însă capul său caracteristic cu ochii mici iar corpul massiv și lăptos face o impresie antideluviană.

Fără să vrei, ochiul caută regiunea inimei; n'ar fi o mare artă să ucizi acest colos care stă atent, așezat de-a latul tocmai ca o țintă; totuș aș fi dat foarte mult dacă aș fi fost consilierul silvic din Königsberg care trebuia săucidă a doua zi acest frumos vânat, unic în felul lui.

Mecanism de armă din Sec. 17. A se observa cum cocoșul cade în spre pat și nu înainte ca la modelele mai noi. (Extras din lucrarea d-lui Ing. Witting, «Istoria vânătoarei în Țara Bârsei»)

INMULȚIREA VÂNATULUI

de Alexandru Paloș, paznic public

DAT fiind importanța ce atribuim acestui scop, urmează dela sine că, înmulțirea vânatului la noi în țară, necesită a fi primul punct din programul nostru pe care trebuie să-l executăm prin orice sacrificii. Este de netăgăduit că, după terminarea războiului până în prezent datorită cauzelor

materiale sau altor împrejurări nu ne-am ocupat îndeajuns de realizarea acestei datorii, pe care trebuie să o avem fiecare din noi, lucru ce azi reclamă o activitate mai temeinică și o sferă mai largă pe acest teren. Ocupându-mă mai bine de 10 ani de zile și examinând modalitatea în cari am putea remedia aceste mari neajunsuri în rândurile noastre a vânătorilor, m'am ales cu un rezultat după părerea mea potrivit și corespunzător acestei manopere. Pentru satisfacerea și împlinirea acestei datorii de care noi vânătorii nu putem rămâne indiferenți se impune și o oarecare măsură ce ar trebui luată.

Prima măsură prin care s'ar putea ajunge la acest rezultat ar fi ca, arendarea teritoriilor de vânătoare să se facă pe un termen de cel puțin 12—15 ani, fie ele particulare, comunale, sau de Stat. Teritoriile de Stat expropriate în favorul comunelor în special pădurile și împroprietărite definitiv aceluia, să nu aibă și dreptul de arendator; Statul să-și rezerve el acest drept pe tot timpul cât va dura contractul de arendare ce deja la data împroprietăririi definitive eră în vigoare.

Iată deci prima măsură care după părerea mea se impune a fi luată în această privință.

A doua măsură care ar contribui și mai mult la îndeplinirea scopului urmărit de noi ar fi un proiect de lege cu sancțiuni mai severe cari să poată fi aplicate populației rurale și de primării respective. Revenind la prima măsură, ne putem da seama cât de puțină, o Societate de vânătoare sau un proprietar de teritoriu, nu va avea de scop și înmulțirea vânatului, atunci când teritoriul i-a fost arendat pentru 3—6 ani, deși legea în vigoare îl obligă. Dar cred că, nici nu i-s'ar putea pretinde acest lucru, atunci când pentru împlinirea acestui scop numitul ar investi imense sume de bani pentru procurarea feluritelor specii de vânat pe care după ce le-ar avea pe teritoriu, ar urmări să le lase în folosul urmașului său, care în acest timp l-ar putea urmări prin faptul că, contractul lui de arendare în acest scurt termen expirase. Este de știut, că urmașul lui, care în acest caz ar găsi un teritoriu bogat în vânat și căruia i-s'a arendat tot pe același termen ca și primului, nu va căuta să conserve și să ocrotească vânatul atunci când știe bine soarta predecesorului său.

La fel este cazul și la al doilea punct de vedere al meu prin faptul, că pădurile expropriate în special în județul nostru Bihor, devenind proprietatea comunelor au devenit un adevărat dezastru pentru vânat, deoarece acele păduri sunt zi cu zi neliniștite de populația comunelor respective, care le străbat deacurmezișul, fie pentru fănețe, fructe sau lemne etc., ne menționând și pășunatul vitelor care se face chiar în mod ilegal ziua și noaptea, peste toată suprafața teritoriului.

Mă întreb atunci, dacă în aceste păduri înainte cu 10—12 ani se găsea util vânat abundent, mai poate rămâne pe aceste teritorii, atunci când și de sub tufele tăieturilor de 1—15 ani se taie și ultimul fir de iarbă, și în nenumărate rânduri găinele de fasan cari își clocesc ouăle sub aceste tufe sunt surprinse în cuiburile lor, din cari apoi firește li-se răpesc ouăle, tot cu aceeași nepăsare și indiferență, cu care sunt uciși și puii de iepuri și iezii căprioarelor.

Menționez, că am fost martorul ocular al unui asemenea caz, când un locuitor dintr'o comună a retezat capul unei făsănițe care își clocea 8 ouă în desișul unei tufe, în timpul ce își cosea fân într'o tăetură unde nu eră permis a se cosi, dar Ocolul Silvic respectiv totuși i-a aprobat acest lucru. Aceasta este cauza, că proprietarii și societățile de vânătoare care urmăresc realizarea acestui scop, se îndoesc a și-l pune în practică, neasigurându-li-se nici un rezultat.

Această stare lăncedă și dăunătoare produselor noastre vânătoarești trebuie negreșit să dispară, iar în locu-i să urmeze alta prin ratificări grabnice, ce trebuiesc luate în această privință. Trebuie limitate drepturile comunelor cari dispun de asemenea teritorii păduroase prin sancțiuni, care să împiedece starea dăunătoare de azi și care să fie și aplicate nu numai discutate, pentru că vânatul nobil numai în păduri se poate prăsi și numai astfel ne va da rezultatul dorit. Numai luarea acestor măsuri ne va putea încuraja pentru a ne pune planurile în curs de realizare și numai astfel vom putea investi capitaluri imense în acest scop, dacă ne vom găsi protejați și ajutați în această direcțiune.

Trebuie să mărturisesc, că toate aceste neajunsuri le descriu din convingere personală. Ca membru într'o societate de vânătoare, am avut ocazia să mă ocup aproape zilnic de rapoartele atât scrise, cât și verbale ale paznicilor acelei societăți, cari desperați de aceste stări raportate în atâtea rânduri atât ocoalelor silvice, cât și primăriilor comunale respective, au rămas fără nici un rezultat și sancțiune de îndreptare.

Sperăm însă, că actuala situație va dispărea în curând făcând posibilă revenirea erei vânătoarești din trecut, care va fi primită cu multă satisfacție și bucurie sufletească în rândurile noastre vânătoarești.

APEL CĂTRE VÂNĂTORIMEA DIN ROMÂNIA MARE

de Gh. Nedici

UPĂ CUM se știe, din Maiu până la sfârșitul lui Septemvrie 1930, va avea loc la Leipzig o expoziție internațională de vânatoare, care tinde să arate vizitatorilor autohtoni și străini dezvoltarea istoriei vânătorei.

Organizația are loc după următoarele directive: *desvol-*

tarea istorică a vânătorei (armele de vânat, felurile de vânat, instrumente de prins, etc. din timpul preistoric până în zilele noastre), *trofee de vânatoare* (tot felul de coarne, blănuri, piei, etc. colecțiuni închise), *teritorii de vânat*, îngrijirea modernă a teritoriilor de vânat, *colecțiuni instructive, însemnătatea economică a vânatului, vânătoreea și arta*, etc.

Țara noastră cunoscută ca una dintre cele mai bogate în vânat, a fost oficial invitată a lua parte, acceptând prin Ministerul nostru de Agricultură și Domenii.

Cunoaștem râvna vânătorilor noștri și valoarea trofeelor ce ei posedă.

De aceea găsim că e de datoria noastră a le aduce la cunoștință aderarea României la expoziția internațională de vânatoare și a-i ruga să-și trimită trofee și ori-care alte obiecte interesând punctele de mai sus, la această expoziție, transportul dela graniță pri-

vind administrația expoziției, iar până la graniță Ministerul Agriculturii.

De remarcat faptul îmbucurător, că s'au luat măsuri de către expoziție ca să se asigure strict aceste obiecte contra furtului, focului și oricărui fel de deteriorări, așa încât să fie exclusă pierderea sau stricarea obiectelor, aceasta cu atât mai mult cu cât până la locul expoziției ele vor fi însoțite de un delegat al Ministerului.

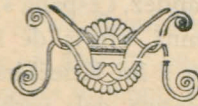
Trofee se vor premia cu medalii, celelalte obiecte cu diplome de onoare.

E nevoie ca, cu această ocazie să scoatem în evidență frumusețea și raritatea vânatului nostru străvechiu care în alte țări se află pe cale de degenerescență și dispariție.

Suntem siguri că printr'o astfel de propagandă rațională, țara nu va avea decât de câștigat.

În consecință, pentru a putea atinge acest scop, rugăm cu insistență vânătoreea din România întregită, ca toți posesorii trofeelor de valoare și obiectelor interesând vânătoreea, să contribuie la această operă de propagandă națională, încunoștiințându-ne din timp cari sunt trofee lor și obiectele de valoare, de interes vânătoreesc, ce posedă și pot expune la Leipzig.

Având în vedere că e vorba de un rezultat național către care tindem, va fi nevoie ca nici unul din vânătoreii români să nu se dea în lături, ci să contribuie cu ce va putea pentru buna reușită a secției noastre.

SPANIELUL DE VÂNĂTOARE

de C. A. V. Popescu

RASA SPANIELILOR este la noi una din cea mai puțin răspândită rasă de câini de vânatoare. Bineînțeles, nu mă refer aci la numeroșii cockeri, deveniți câini de lux, cu simțurile și instinctele atrofiate, ci la exemplarele aflătoare la vânători. Cred însă, că după ce publicul nostru vânătoresc, va cunoaște pe de-

plin calitățile excelente a acestor câini, care te captează și cu exteriorul lor foarte plăcut, va ști să-l prețuiască după merit, chiar și acei colegi cari poate zâmbesc acum, auzind despre cocker, că ar fi — câine de vânatoare.

După cercetătorii originii acestei rase, numele de «spaniel» este foarte vechiu și este amintit deja în legea din Howel și Wales, din anul 948. Deci rasa «spaniel», este cunoscută în Anglia de aproximativ 1000 ani. Este probabil, că această rasă a fost adusă în Anglia de către celții, cari emigrând din Spania, s'au stabilit în Irlanda și în Wales, menționându-i numele original. Numele de «spaniel» derivă probabil dela cuvântul cartha-

ginez «span» = lapin, deci câine pentru vânatoarea de lapini. Alții iară cred, că «spaniel» derivă din cuvântul vechiu, irlandez, «espana», care cuvânt în limba bască de azi, înseamnă «tufiș de împrejmuire». Această teorie se apropie de a lui Kriechler, după care cuvântul «epagneul» ar deriva dela verbul «espantar» = a stârni. Dar cu timpul, această rasă s'a răspândit și în Franța și în Germania, devenind prin încrucișări și strămoșul tuturor raselor de prepelicari cu părul lung (setter, epagneul, prepelicar german cu părul lung, Münsterländer, Wachtel, etc.).

Spanielul există în mai multe varietăți, din care pentru noi nu poate intra în considerare decât cockerul și springerul. Ajunge doar să amintim cu numele câteva varietăți, cum ar fi «clumber»-ul greoiu, cu pete albe și roșii, «welsh-springer»-ul de culoare alb cu galben, «sussex»-ul maro, pe urmă «water-spaniel»-ul englez și irlandez, etc. Mai sunt multe varietăți de spanieli pitici, ținuți astăzi exclusiv drept câini de lux.

Springerul, fiind mai mare și mai robust, înlocuește de unul singur orice câine de utilitate multiplă, doar că nu

pontează și nu caută în maniera prepelicarului. Cockerul se poate folosi și de unul singur, dar se poate foarte bine vâna și cu mai mulți deodată, mai ales pe teren acoperit, unde acești excelenți scotocitori pot înlocui o haită de bătaiași.

Semnele caracteristice a acestor rase sunt următoarele:

SPANIELUL SPRINGER

Capul: Țeasta lungăreață, nu prea lată, cu tâmplele bine vizibile, fără «stop» pronunțat, botul lung și larg, fără buze atârănânde.

Nasul: Larg, nici când ascuțit.

Ochii: De mărime mijlocie, cu pleoapele perfect aderente, de culoare maro închisă sau deschisă, dar nici când galbenă sau gri, cu expresie inteligentă.

Urechile: De lungime mijlocie, plantate destul de jos, sunt rotunjite și se largesc în partea de jos.

Gâtul: Mușchiulos, fără falduri, destul de lung, puțin încovoiat.

Umeri: Lungi, oblici.

Picioarele dinainte: Drepte, cu oase puternice, fără a fi răsucite nici în afară, nici în înăuntru.

Trupul: Foarte puternic, toracele des-

voltat cu coastele bine arcuite, piept scoborît.

Deșertul: Modelat și subțiat.

Partea posterioară: Cu musculatură viguroasă; iar unghiurile picioarelor mai întinse.

Labele: Mari, destul de lățite.

Coadă: Neapărat scurtată, plantată jos, să nu fie purtată deasupra liniei spinării.

Părul: Des, neted sau puțin ondulat, în nici un caz creț.

Colorarea: Alb cu pete și puncte maro, sau negre, sau fire albe amestecate cu maro, negre sau galbene.

Talia: 45 până 52 cm.

Impresia generală: Un câine vioi, inteligent, făcând impresia puterii robuste unită cu multă nobleță.

SPANIELUL COCKER

La aprecierea formelor exterioare ale cockerului, trebuie să separăm cockerii negri (prăsiți în această varietate) de cei de altă culoare. Căci pe când cockerul negru are mai mult caracterul cob-ului, celălalt seamănă de multe

Spanielul Springer

ori cu un setter mic, deci este mai pătrat la statură. Tocmai din această cauză este destul de greu să arbitrezi această rassă.

Cu toate astea s'au stabilit caracteristicile rassei, precum urmează:

Capul: Lungăreț, uscat, stopul pronunțat, dar nu prea proeminent. Botul pătrat, nicidecum ascuțit, fără buze mari. Țeasta capului îngustă; la cockerul negru bombată, nasul bine dezvoltat.

Ochii: Impliniți, dar nu proeminenți, nici intrați în orbite; pleoapa inferioară perfect aderentă. Expresia ochilor inteligentă și blândă, dar totodată și șireată. Ochii să fie vioi și scipitori, dar nu privind șasiu, sau proeminenți ca cei de broască; culoarea ochilor maro alunie, sau maro închisă.

Urechile: De mărime mijlocie, plantate jos, stând lipite neted de cap, trase înainte ajung până la vârful nasului, groase, dar nu grele, având păr lung mătăos neted, sau puțin ondulat, dar nicidecum cârlionțat, sau lătos.

Gâtul: Lung, de formă elegantă, frumos arcuit și purtat sus, foarte puternic, dar uscat, fără falduri.

Trupul: Mai compact și mai îndesat decât al celorlalte varietăți de spaniel, bine legat, cu pieptul scoborât, dar nu prea larg, ca să nu împiedece mișcarea picioarelor anterioare. Să facă impresia puterii și neobosite. Deosebite și pușt și puțin arcuit.

Umerii: Lungi, uscați, cu poziție oblică.

Partea posterioară: Lată, dar nu înălțată, frumos rotunjită și foarte musculoasă, asigurând forța necesară pentru munca obositoare unei vânători de ziua întreagă în desiu și la orice intemperii.

Coadă: Deși plantată jos, dar purtată puțin în sus, însă nu vertical. Vârful ei să treacă peste linia spinării. În decursul vânătoarei coada trebuie să fie în veșnică mișcare, ceea ce este caracteristic la această varietate de spaniel. Coadă tăiată prea scurt este urită.

Picioarele: Cele dinainte să fie drepte, din orice direcție le-ai privi, cu oase puternice, să nu fie prea scurte și să aibe peri lungi pe linia lor din spate. Picioarele dinapoi să fie mușchiuloase la gambe și pulpe, chișița așezată jos, și să nu aibe poziția așa numită « de vacă ».

Labele: Puternice cu degete curbate, bine legate și destul de lungi.

Părul: Neted sau puțin ondulat, mătăos. Să nu fie sârmos, lătos sau creț. Să semene cu acel al setterului, atât pe corp, cât și pe picioare, dar să nu fie prea des și prea lung.

Culoarea: Neagră, maro, galbenă, roșie (ca setterul irlandez), sau aceste colori amestecate cu alb, fie în formă de pete, puncte sau fire amestecate, ba chiar și pete în

trei colori. Cei negri trebuie să fie unicolori, dar la ceilalți petele albe sunt chiar dorite pentru a face mai vizibili câinii. Culoarea ochilor și al nasului variază după culoarea corpului.

Impresia generală: Cob sau setter în miniatură, dar și mai vioiu și mai desghețat: arătând la prima vedere rassă pură și tip. Are nas bun, temperament, este dârz și ușor dresabil. Înălțimea maximum 41 cm. la câini, cățelele ceva mai mici.

În ce privește calitățile vânătorești ale spanielilor, ei sunt câini de utilitate multiplă « par excellence », deși munca lor la câmp deschis diferă de aceea a prepelicarilor. Și anume, spanielul nu are cheta atât de mare ca și prepelicarul; el caută mai aproape, mai domol, adică la trap și nu face zigzaguri sistematice, ci are obiceiul de a căuta când într'o parte, când într'alta examinând mai ales locurile cu vegetație mai bogată. Nici aretul prepelicarului nu-l are spanielul, deși sunt unii dintre ei, cari se opresc timp îndelungat în fața vânatului găsit. Spanielii caută cu nasul în vânt, ca și ceilalți câini englezești și dacă prind mirosul vânatului, avansează în spre el, se opresc puțin, iar pe urmă saltă vânatul înaintând spre culcuș.

Spanielul springer apor-tează orice vânat mic, deci și iepurele, în mod ireproșabil. Cockerul, mai slăbuț, apor-tează și el păsări, se străduiește să aducă și iepuri târîndu-i după el, dar dat fiind statura lui mică, nici nu se poate cere dela el să apor-teze un vânat aproape tot așa de greu, ca și el

însuș. Dealtfel spanielii sunt foarte pasionați apor-teuri și învață această muncă mai ușor decât orice alt câine de vânătoare.

Pe urma vânatului mare rănit, spanielul lucrează cu multă pasiune, fie în lesă, fie liber; iar în ultimul caz este sau bocitor, sau conducător la vânat. Scotocirea este una din prestațiunile mai principale ale spanielului. În desișul plin de măracini și de rugi se simte în largul lui, căutând neobosit și iute mult mai sistematic decât în câmpul deschis; iar nasului lui fin nu-i scapă nici un vânat pitulat. De obicei spanielul latră puțin și atunci când ridică vreo piesă de vânat sburător; iar când dă de vânat cu păr, pe acela îl gonește chefnind. Bineînțeles nu toți au darul de a ști ține urma, ci sunt și unii, cari nu gonesc decât atât timp, cât pot vedea vânatul, în care caz valoarea lor este mult scăzută. Un spaniel, care știe să gonească bine pe urmă, poate înlocui cu succes un copoiu, în special spanielul springer. Dar spanielul, fiind incomparabil mai ascultător se poate învăța mai ușor să se întoarcă din goană la un semnal dat, deci să nu gonească până în al șaptelea hotar.

Scotocirea iarăș o execută în mai multe feluri. Sau i

Spanielul Cocker

se dă drumul de lângă vânător spre a căuta în desișul din față, sau vine împreună cu hăițașii înlocuind de unul singur mai mulți oameni, sau, îl poți lăsa la o margine al desișului, pădurii, porumbiștei, etc., pe care dorești s'o bați, și plecând în partea opusă, dai un semnal câinelui să vină în spre tine. Este natural, că această prestațiune necesită mai mult dresaj, dar este una din cele mai prețioase ale spanielului.

Vânând la sitari sau alte sburătoare în pădure, spanielul caută aproape, semnaleză fiecare piesă ridicată și aporțează cu o siguranță uimitoare vânatul căzut în cel mai des stufiș.

La baltă scotocește cu pasiune în stuf și aduce vânatul din apă, cât de adâncă ar fi. Spanielul intră foarte bucuros în apă și îndată ce îl vezi înnotând, observi numaidecât că ai de aface cu un specialist în acest element.

Spanielii sunt în general câini dârji, mai ales springerul, care fiind un câine relativ foarte robust, poate sugruma o pisică sau o vulpe, deci și la vânătoarea de răpitoare se pot folosi tot așa, ca și orice câine de utilitate multiplă.

Dacă mai luăm în considerare, că spanielii sunt niște câini cu un exterior foarte plăcut, buni paznici ai casei și foarte puțin pretențioși în ce privește întreținerea lor, este ușor de înțeles, că toți vânătorii, cari au mai posedat astfel de câini, devin devotați amatori ai lor. În special vânătorul dela oraș, care nu dispune de locuință și curte așa de spațioasă ca și cel dela țară, se poate bine servi de un câine de talie mai mică, care însă îi este de tot atâta folos, ca și unul mare.

La noi în țară, spanielii sunt în proporție puțin răspândiți, mai ales spanielul springer, neavând această rassă, pe cât sunt de informat, decât o singură canisă înregistrată, aceea a d-lui Dr. C. Bretz din Făgăraș. În schimb, materialul de prăsilă a acestei canise este ales din progeneriturile celor mai renumite exemplare din Apus, ceace dovedesc springerii care se află în mâinile vânătorilor noștrii. Să sperăm deci, că nu peste prea mult timp, vânătorii noștrii din regiuni păduroase sau cu bălți, vor putea vâna cu acești câini excelenți, de rassă pură, eliminând corciturile dubioase folosite de nevoie, până acum.

OBSERVAȚIUNI LA VÂNĂTOAREA MISTREȚULUI

de *Maior Schneider-Snycer Roland*
Inspector de Vânătoare

CONFORM legeri noastre de vânătoare, porcul mistreț se poate vâna în tot timpul anului. El nu are nici când « timp oprit » cu excepția doar a acelor terenuri, ai căror posesori caută să-l ocrotească, acordându-i din proprie inițiativă liniștea necesară, cel puțin în timpul gestațiunii. Procedu care nu poate să le facă decât cinste acestor vânători și care poate să servească drept exemplu și legiuitorului.

Cu începerea timpului gestațiunii, vânătoarea porcilor mistreți ar trebui să fie oprită până la 31 Iulie. În acest interval ar trebui interzisă orice vânătoare de mistreți, iar scroafa cu purcei ar trebui cruțată chiar și mai târziu, fiindcă ea este aceea care ne repopulează terenurile și apără purceii de lupi și alte răpitoare. Iar în timpul vânătoarei nu ar trebui împușcați decât vieri tineri și bătrâni, cât și scroafe sterpe, dar nici când scroafe cu purcei,

cari din urmă s'ar prăpădi fără mamă, în mod mizerabil și nu ar trebui împușcați nici purceii, căci aceasta nu ar mai fi vânătoare de mistreți, ci simplă muncă de măcelar. Dacă însă mistreții s'ar înmulți prea mult, făcând pagube în ogoare, s'ar putea admite dela caz la caz, și împușcarea lor în timpul oprit. Dar adevăratul vânător corect nici în acest caz nu se va lăcomi la scroafe cari alăpțează, sau purcei mici! Pentru el numai vierul, fie grăsun sau bătrân și scroafa stearpă poate să formeze obiect de vânătoare.

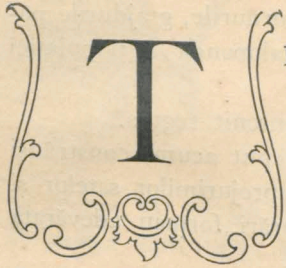
Plantațiuni de helianthus și de topinambur ar trebui făcute anume pentru mistreți, iar dacă vânătorul corect va observa că într'un an nu rodesc fagii și stejarii, va căuta din timp să adune castane sălbatică din parcuri și alee, servindu-le mistreților ca hrană, dar se va feri să împuște mistrețul la locurile de hrănire.

Nu trebuie uitat afară de acestea, că și mistrețul este « vânat mare », deci și el trebuie împușcat cu glonțul tras din țeava ghintuită.

DIMINUAREA CONTINGENTULUI PASĂRILOR NOASTRE

de Leon V. Proca, Sibiu

TREPTAT cu scurgerea timpului asistăm la diminuarea reprezentanților pasărilor noastre. Fiecare primăvară ne constrânge la încheierea bilanțului deficitar în numărul cutărei sau cutărei specii de sburătoare fie stabilă, fie de pasaj.

În jurul cauzelor și fenomenelor cari au provocat regresul pasărilor, s'a cercetat foarte mult așa încât astăzi, putem afirma, că această problemă a ajuns la decrepitudine. Și totuși a rămas nesoluționată... Impedimentele opuse în progresul sau cel puțin stagnării contingentului pasărilor sunt recrutate din toate domeniile.

Voiu încercă în cele ce urmează să schițez cauzele principale cari ne impun și să gândim la viitorul omitologiei noastre.

Fără îndoială, cetitorul își va îndreptă întâiu privirea spre: *răpitoare*. Răpitoarele cu păr și aripate au fost o cauză a scăderii, dar poate cea mai puțin importantă.

Răpitoarele aripate, cari pasărilor sunt cele mai periculoase au pierit și ele. Numărul lor a scăzut proporțional am putea spune cu sburătoarele folositoare. Nevăstuica, dihorii de toate speciile, etc., rareori ajung să prindă pasări sănătoase, ba mai mult, răpitoarele cu păr sunt cei mai vigili agenți ai poliției sanitare, acei cari veghează cu cea mai mare eficacitate la opresiunea epidemiilor și a degenerării. Spuneam că răpitoarele aripate au diminuat și ele; da au dispărut considerabil. Oamenii mai vechi ai locurilor spun, că înainte cu 50 de ani « se ridicau ciorile din carnea boilor la arat, de se înoură cerul, după arături, iar ulii aruncau dijmă grea asupra găinilor! ».

Vitregia iernilor din ultimele decenii a produs adevărate ravagii. Zăpada, care sub imperiul gerurilor cumplite devenia o « sgură » impenetrabilă nu numai plâpândului cioc, dar chiar râtului porcilor sălbatici, răpia orice izvor de hrănire bietelor pasări. Dacă ne gândim numai la neajutatele potârnică avem o situație clară asupra nenorocirii și soartei crude ce a urmat.

Exceptând acești ani cu media temperaturii anormală, o tendință pentru *încălzirea continentului european* se accentuează. Omitologul Schuster ne dă indicii interesante asupra acestui fenomen, în aparență de necrezut. « Într'adevăr — spune numitul cercetător — sfările granițelor potârnică s'au întins până la 64° latitudine nordică, berzele au aterizat în Norvegia, privighetoarea a ajuns la Aarchus în Iutlanda, iar flamingo, această pasăre cu predilecție africană, o întâlnim făcând vizite pelicanilor din Delta Dunării. » Este de prisos să mai amintim, că mierla a abandonat pasagiile, bărbătușii în special, și în curând o vom încadra-o în clasa pasărilor fixe sau cel mult ca pasăre călătoare intercontinentală.

În virtutea acestor observațiuni deducem, că aproape

aceiași « cantitate » de pasări o găsim împrăștiată pe un spațiu mai întins și, că prin urmare *coeficientul sburătoarelor cari au populat o țară a scăzut*.

Dar nu numai pasările migratoare a scăzut, ci și cele stabile și motivul acestei scăderi, îl voi trata mai jos având înrîuriri chiar și asupra celor dintâiu.

Ajung la o cauză sau mai propriu la o nerușinare pe care prestigiul țărilor bătrânei Europe nu ar fi îngăduit s'o tolereze și anume: *carnaseria perversă cu care se îndeletnicesc locuitorii țărmului Mediteranei*, exceptând Spania. Ceva mai înjositor și mai perfid față de biete pasări, cari istovite de sbor poposesec câteva ceasuri pentru recăștigarea forțelor ca apoi să traverseze Marea Mediterană; nu poate fi comis. Este cea mai nelegiuită acaparare a banului. Pentru a ne da seama de « comercializarea » mefitică, care se face cu pasările de pasaj în fiecare primăvară și toamnă, redau câteva cifre:

În Italia tot al treilea om dispune de o armă cu foc, (de cele albe nici nu mai vorbim!) Când pasările sosesc cu o rapacitate atroce « vânătorii » italieni de primăvară sau toamnă se avântă *alla caccia*. După date informative rezultatul unei « vânători în două ceasuri de amurg produce 2—300 prepelițe și până la 400 de ciocârlii. Orgia se practică cu lațuri, plase și năvoade de pescuit, etc. Tomoetz în notele sale de călătorie amintește, că în hala de pasări dela Nissa s'au perindat în decurs de 3 luni 335.016 sturzi, 481.404 ciocârlii și 501.936 alte soiuri de pasări, provenite de pe țărmurile Adriaticei. La Genova, s'au vândut într'o singură zi 300 kgr. rândunici.. Ca heringii!... Egiptul a exportat — căci exportul este cel mai puternic stimulent al acestui gen de comerț — în 1902 1.750.000 (cetiți un milion șaptesute cincizeci mii) prepelițe iar dacă « anul e bun » în peninsula Sorrento ¹⁾ lângă Neapole se prind 500.000 prepelițe. Berlepsch a văzut pe piața din Milano și în hala din Florența *silnic*, 30.000 de ciocârlii și 3—4.000 de prihorii (*erithacus rubecola*). După cum vedem, este ceva ce întrece de fapt așteptările noastre. O medie anuală a pasărilor căzute pradă pe litoralul sud-european ar reveni la 5.800.000 pasări fără Grecia unde situațiunea nu este cu mult mai bună ca în Italia. Trebuie luate măsuri și dacă îmi reamintesc, într'o adunare generală a Uniunii s'a votat dezideratul pentru o intervenție direct la Liga Națiunilor, dar care, pare-se, a ajuns tocmai în dosare.

Pasagiile de pasări din apusul african trec peste Apenini îndreptându-se apoi spre România, Rusia, etc. Iată deci o a treia explicație a scăderii numărului pasărilor migratoare. Germania și Franța sunt întrucâtva mai favorizate ca noi, căci stolurile cari trec Gibraltarul, prin Spania nu sunt dijmuite decât în vederea consumului intern și nu a exportului, care ca și în Franța este cu

¹⁾ Această peninsula este populată de 6.089 locuitori, ceace revine la 82,11 prepelițe pe cap de locuitor inclusiv episcopul locului.

desăvârșire oprit și apoi pasările având în Gibraltar numai 20—25 km. apă, nu poposesc în așa mare număr în peninsula Iberică, ci se respiră în continent.

Dar oricât ar susține unii corifei ai literaturii vânătoarești, totuși *cultura intensivă, gospodăria silvică modernă și avântul tehnic* sunt cei cari contribuiesc mai puternic la dispariția pasărilor noastre.

Câteva exemple ne vor oglindi situația:

Cultura intensivă, a cărei principii nu permit existența spinilor, tufișurilor mărunte în preajma arăturilor, deci a unui petec necultivat, a răpit micilor păsărele adăpostul împotriva răpitoarelor, iar în vremuri de iarnă singura posibilitate de hrănire. Prepelita pe miriște rassă, fără tufă de refugiu, e pradă sigură eretelui. Dar proverbul: « în tot răul e și un bine » își evidențiază și aci veridicitatea. Un don-juan, elegant în lumea pasărilor, *ciocârlia*, se bucură de avansul agricol. Intrebuițarea celei mai mici părți de glie aduce cu sine construirea de noi cuiburi, (după cum știm cuibul ciocârliei este așezat în valurile brazdelor și în mici șanțulețe de țarină).

Progresul tehnic are și el neajunsuri în existența aripateelor noastre. Luând, spre exemplu, varietatea rândunicii, *hirudo rustica*, constatăm că această devotată pasăre dispăre din an în an. Puișorii din cuiburi pe cari ea le zidește în grajduri, șuri, șoproane sunt în continuu pericol de a pieri de foame; aceste accesorii ale gospodăriei rurale până acum câțiva ani nu dispuneau de uși și geamuri sau chiar dacă le aveau erau de așa natură construite, că prin vreun colț rândunicile puteau pătrunde. O altă specie de rândunică *riparius riparius* crește însă foarte rapid. Este îmbucurător faptul, că malurile râurilor iau din ce în ce mai mult un aspect de ciur prin construirea cuiburilor acestei pasări, dar nu putem spune că aceasta ar forma un *schimb*, ar compensa pierderile suferite în specia *hirudo rustica*. În faună ne interesează contingentul individual al fiecărei pasări și nu complexul masei. De binefacerile civilizației a profitat de altfel și *vrabia*. Acest obraznic oaspe al streșinilor, cu toate persecuțiile, se sporește enorm.

Majoritatea aproape absolută a sburătoarelor își petrec vieța în pădure, crâng, etc. Vieța pe miriști, arături și în jurul așezărilor omenești este mai puțin variată; totul se petrece în arbori. *Noua gospodărie silvică* știrbește neconținut în populația sburătoarelor. Sunt convins, că mulți cetitori făcând parte din tagma, « tutorilor pădurii » vor isbi puternic cu pumnul în masă la cetirea acestor rânduri, dar numai un moment și să vedeți, că nu mint! . .

Iau întâiu familia bufnițelor, la cari dispariția se accentuează tot mai mult.

Strix bubo în lipsa scorburilor unde petrece ziua și unde nidifică este astăzi o pasăre destul de rară. În multe țări e pe pragul dispariției complete.

Otus vulgaris, pasăre nocturnă pe care o întâlnim aproape numai în pădure. Iși zidește cuibul în arbori găunoși.

La *scops carniolica* observăm concomitent apariția fenomenului contrar. Locurile preferate sunt casele sau imediata lor apropiere; neintervenind piedici ea este în creștere. Acelaș progres îl observăm la *cucuvea* și, la noi în special, la *bufnița de baltă*.

Syrnium aluco și *strix flammea* sunt deasemeni în descreștere; prima, evită pădurea trăind în scorburile răslețe, cari însă în primul an când nu mai dau frunze sunt culcate de tăișul săcurii, pentru cea din urmă sunt o condiție esențială casele, castelele, turnurile, grajdurile părăsite, cari astăzi în creșterea galopandă a populației devin tot mai rare.

Familia Passeres: sunt în neconținut regres.

Parus cu toate speciile, au început acum, constrânsi de împrejurări, să se adapteze împrejurimilor satelor și orașelor însă până aici aceste pasări formau adevărata populație a pădurilor cu scorburile.

Sitta caesia și *ciocântorile*. Puține trunchiuri au mai rămas unde acești deparazitori forestieri își mai găsesc hrana. Pomii de toate esențele, cari în stadiul uscat și de putrefacție, mișunau cu viermi, fluturi și larve, erau hambarele cațărătorilor aripați.

Pupăza, preferă terenurile libere, fără pomi, împetriștate ici colo cu câte un mănunchiu de arbori tineri păzind un tufan înalt putred și scorbuos iar în vii accesul ei a devenit mai dificil.

Dimpotrivă sunt în avans *codobaturile*.

Corbul și *barza neagră*, aceste mizantropice pasări, nu mai apar pe firmament decât rareori. Liniștea, stejarii înalți găunoși lipsesc; pădurile, în febra contimporană a exploatărilor, sunt adevărate centre de sgomot infernal.

Un exemplu tipic de roadele gospodăriei silvice moderne îl avem la porumbei:

Știm, că *palumba columbus*, ocupă în general arborii înalți, vâjnoși în vârful cărora își construiesc cuibul mascat de frunze și unde petrece o însemnată parte a vieții sale. Mediul acesta devenind din ce în ce mai abundent, contingentul acestei specii de porumb crește.

Columba oenas însă este pe fâgașul dispariției. Lipsind scorburile, arborii găunoși singurii în cari își construiesc cuibul sau amenajează acela al unei ciocântori, vererițe, etc., a fost amenințat. Astăzi, după cum spuneam, este cel mai rar porumb.

Se mai înmulțește și încă considerabil *gaița*; această pasăre omnivoră găsește masă întinsă la câmp cu boabe de grâne, în pădure cu ghindă, jir și apoi nițică carne de pasăre încă e bună, la baltă mici reptile, gândaci, viermi, etc. O rudă apropiată a ei însă *nucifraga cario-catactes* dispăre.

Vedem dar, că răpitoarele, iernile grele, « comerțul » mediteranean de pasări, agricultura intensivă, progresul tehnic și silvicultura modernă, toți acești factori augmentează curentul spre dispariție. Ce se împotrivesc lui? . . Nimic!

Trebuie cât mai în grabă să procedăm la protecția naturii prin *mijloacele naturale* pentru ca nu cumva urmașii noștri să admire chipul unui cocoș de munte; să creeze basme în jurul dropionului; bucătăresele să-și ascută talentul gastronomic la cuvântul « prepeliță »; vânătorii să tragă la țintă mobilă cu gândul la potârniche; poetul să răscolească triste reminiscențe comparând strigătul gaiței cu cântecul filomelei ș. a. m. d. Nu după ce am primit calificativul și am devenit anarhiști practici să ne gândim la reîntronarea dinastiei naturii, ci acum!!!

GONITORUL

de G. Venator-Citus

INGEA de două zile într'una. Numai în timpul nopții, poate, ninsoarea se oprea, căci dimineața zăpada era tot aceeaș. A treia zi, pe la prânz, ninsoarea se opri. Tot satul răsuflea par'că acum. Lumea

iar începu să mișune pe ulițele întortochiate ale satului. Pe prispa unei case, doi vânători, Bratu și Cărpă, jupuiau o vulpe.

— N'am stricat de geaba două cartușe pe ea, Bratule, rupse liniștea Cărpă.

— Merită și patru. Nu vezi ce piele are!

Când isprăviră de jupuit, Bratu asvârli în zăpadă carnea fără piele. In aceeaș clipă, venea spre ei Leca, un țigan înalt și subțire. Mergea anevoie prin zăpadă, adus puțin de spate. La umăr, ducea un sac în fundul căruia strânsese și el un ciur de mălaiu.

— Să trăiți, nea Bratule și nea Cărpă, zise el luându-și căciula de pe cap.

— Epurele 'n norocul tău, Leco, îi răspunse Bratu în loc de « bună ziua ».

— Numai zice așa, nea Bratule, că-mi merge rău.

Țiganul privi galeș la un epure atârnat de grinda casei. Cu ochii la el zise:

— Dați-mi și mie un gonitor d'ăla, mâncav'aș.

— Ce e ăla « gonitor » mă, îl întrebă Bratu.

— Adică epurea. Așa zicem noi țiganii la lighioana asta.

— Bine, mă, eu știam că țiganii nu mânâncă epure.

— Mânâncă și pă dracu, dete din cap țiganul.

— Să-i dăm, Bratule, p'ăla de-l jupuirăm acum, întră Cărpă în vorbă.

— Da' nu i-l dăm degeaba.

— Iți fac o țesală, nea Bratule, pentru el, sări cu gura țiganul.

— Lasă, mă Leco; ți-l dăm degeaba că noi avem destui.

— Ia-l d'acolo, din zăpadă. Noi îl puserăm să se mai răcească ca să ție mai mult.

Cei doi vânători se priviră unul pe altul, râzând. Țiganul se îndreptă spre locul pe care i-l arătă Bratu.

Făcu ochii mari, când văzu hoitul în zăpadă.

— Hăsta e.

— Ăla țigane.

— Ha!... Firai a dracului, soacră-me, dă ți-oiu da ceva din gonitor...

Țiganul luă vulpea de coadă și vru să-i dea drumul în sacul cu mălaiu. O vâri pe jumătate și se opri. In gura sacului, se vedea numai partea de dindărăt a vulpei cu coada, care se înălța în sus lungă, subțire, bățoasă. Ochii țiganului râdeau. Zise, arătând coada:

— Hasta, mânca-v'aș, la ciorbă e bună.

— Cu ardei, îl completă Bratu, abia stăpânindu-și râsul.

Țiganul strănută de bucurie. In gură simți apă, iar la nas, miros de ciorbă. Nu mai mâncase carne de două săptămâni.

— Să vă trăiască copiii. Și dete drumul vulpei, în sac.

— Să nu mai dai nimănu din el, țigane.

— Să 'nvieze și tata și nu-i dau. Am să mânânc o săptămână...

Și aruncându-și sacul la umăr, adăogă:

— Mă duc să-l puie nevasta la foc, că-mi rabdă dancii de trei zile. Și după ce zise « să trăiți », țiganul plecă. In urmă, vânătorii începură să râdă cu hohot.

— Il lăsăm să mânânce vulpea? întrebă Bratu.

— O fi păcat. Hai, mai bine, să-i spunem adevărul.

Și fiindcă țiganul nu se depărtase mult, Bratu îi strigă să vie înapoi.

— Vreți să mi-l luați îndărăt, le răspunse țiganul de departe.

— Măi, Leco, lapadă-l mă, că nu e epure. E vulpe.

— Ulpea!?...

Acum țiganul pricepu de ce râdeau cu hohot vânătorii. Dacă ar fi putut, pe loc i-ar fi sugrumat pe amândoi. Tăcut, răsturnă sacul. Mălaiul curse în zăpadă. Părea un mușuroi de rumeguș, căzut într'o baltă de lapte. La urmă, ieși și vulpea tăvălită toată în mălaiu. Coada îi stă tot băț. Țiganul se uită trist la mălaiul risipit în zăpadă.

— Am spurcat și mălaiul!

In jurul lui, numai răs. Și în timp ce Bratu leșinase râzând, o lacrimă fierbinte i se ivi la coada ochiului. Se prelinse pe obrazul păros și pică jos, în zăpadă. Apoi clătind din cap, plângător:

— Te vede Dumnezeu, nea Bratule...

Și plecă cocoșat spre bordeiu, unde copii l-așteptau cu gurile căscate, de foame.

P A S I U N E

adaptare de G. Lehrer

LUTEAU în aer miresme îmbătătoare și primăvara așternuse de mult pe dealuri, haina ei verde. În fața casei boerești ascunsă de frunzișul nucilor și brazilor seculari, sta nemșcat lângă automobilul tip sport cu 2 locuri, vânătorul Gheorghe Miron, un bărbat înalt, de 25 ani, cu pantaloni scurți, o haină de vânătoare uzată cu petice de piele cusute pe coate și umeri. O pălărie decolorată de vreme, împodobită cu o pană de cocoș de munte, umbrea fața lui bronzată și rasă, căreia nasul curbat așezat între ochii săi negri și vioi, îi dădea o expresie de încredere și hotărâre. De repetate ori vânătorul privea la ferestrele iatacului de sus, iar acum începea să dea semne de nerăbdare, plimbându-se pe alee în sus și în jos.

— « Treabă de muieri ! Nici o punctualitate de când bătrânul ei nu mai vânează din cauza reumatismului.

Fereastra de sus se deschise chiar deasupra lui Miron și o subretă drăguță apără într-o rochie scurtă neagră, cu o bonețică albă legată pe frunte și peste părul ondulat tuns băeștește, iar deasupra rochiei, un șorț mic alb. Era d-ra Miți, camerista d-nei Vera Drăgănescu din București.

— « Miron » strigă ea, « vino te rog sus să iei sacul de vânătoare cu provizii și celelalte lucruri. Totul este așezat în iatacul d-nei. Conița își ia cafeaua în salon ».

— « Așadar începem s'o luăm din loc ? » răspunse vânătorul cam necăjit, urcând cu bocancii săi țintuiți spre iatac, bătut în ușe dar neprimind răspuns apăsă pe clanța și intră. Pe un scaun în fața toaletei cu oglinzi, pe care erau înșirate flacoane de cristal, vase, piepteni, perii și miile de nimicuri trebuincioase unei femei elegante și răsfățate, era așezat sacul cu provizii, un « Trench Coat », tocul lunetei și mantaua pentru automobil, pe când carabina și bastonul de munte erau rezimate de perete.

Miron se încarcă cu tot armamentul, când ușa se deschise și apără d-ra Miți camerista.

— « Vine conița înșfârșit ? » întrebă vânătorul.

— « Linișteți-vă, d-le Miron, nu vă necăjiți atâta. Nu vă mai agitați așa cu graba ! Până nu vine conița, tot nu se poate începe vânătoarea ! »

— « Daa ? mai las'o încurcată, știu eu cum sunt muerile și cum știți să vă umflați în pene, împopoțonat-o ! Mormăi vânătorul.

— « Împopoțonată ? Eu ? Ia te uită ! la mine se răstește și are curaj ca un câine de măcelărie. Față de stăpâna mea stai însă ca un epure mort. Știi ceva, d-le Miron, pentru că totdeauna te-ai purtat așa de frumos cu mine, am să-ți fac cadou de crăciun, o păpușe de zahăr ! »

— « Și dela mine ai să primești o oală de noapte nouă nouță pe degeaba, lighioană afurisită ! să te astâmperi odată ! »

— « Pentru asta... știi d-le Miron, dacă aș fi în locul d-tale... încerca să cocheteze d-ra Miți, ridicând capul în sus și înălțându-se pe vârful picioarelor.

— « Miți » ! strigă în momentul acela o voce răzătoare din camera alăturată. « Nu-i mai face curte lui Miron, altfel ar putea să creadă că mori după bărbați. Sau crede că vrei să te faci nevastă de vânător. Mai bine vin'de-mi ajută ».

D-ra Miți se strâmbă la vânător, scoase limba ei excitant de roșie din gurița-i șagalnică și eși grăbită urmând chemarea stăpânei. Ușa se trânti cu sgomot după ea.

Miron ridică din nou bagajele și trecu pieziș prin ușa iatacului în pridvor.

— « Salutare Miroane, las' că închid eu ușa » îl întâmpină prevenitor Magda, sufragioaica, o persoană plinuță și pietroasă pe care stăpâna o adusese din Călimănești, pe Miți din Viena « da unde vreți să vânați astăzi ?... »

Ea rămase cu clanța ușei în mână privind în odae.

— Tocmai pe tine te privește, deșteapto ! Vânătorul trecu pe lângă ea coborînd cu mare sgomot treptele, așeză în automobil armele și bagajele, plimbându-se iară nerăbdător încoace și încolo....

Cu glas ascuțit se repezi din casă un basset cu păr aspru, salută prietenul, vânătorul, apoi se repezi la stâlpul porței, locul său obișnuit. Miron se îndreptă spre ușa veche de stejar și scoase pălăria.

— « Bună ziua, dragă Miron, ce se mai aude ? ce zice Sf. Petru ? ce fac țapii ? vom avea succes ? » Întrebări ce nu așteptau răspuns. O mână se întinse vânătorului strângându-i-o.

Miron așteptă în poziție respectuoasă, privind drept în ochi pe soția stăpânului său. Inima-i bătea mai tare și o teamă curioasă îl cuprinse ca de obicei când era față în față cu această frumoasă și impunătoare femeie de lume. Așa a fost chiar de prima dată, când ajută pe tatăl său, angajat ca vânător al boerului și când pentru prima oară îi fusese sortit să însoțească pe tânăra doamnă prin dealuri și munți. Cea mai nobilă, cea mai frumoasă și sfântă persoană fusese pentru el — foarte stângaci pe atunci, — tânăra d-nă Vera Drăgănescu, care avea față de privirile de cinstită idolatrizare ale adolescentului, totdeauna un ton dragăstos și recunoscător, ținându-l însă mereu la distanța respectului.

Umbra unui surâs flutură pe gura d-nei Vera Drăgănescu, când observă încurcătura lui Miron, schimbă vorba, adresându-se câinelui :

— « Vrea Dolly să meargă cu cucoana ? dar vrea să fie și cuminte ? »

Dolly se și urcă cu o săritură în mașina a cărei ușe vânătorul o deschise ; răsând Vera se așeză la volan făcând semn din cap vânătorului să se așeze alături, pe locul liber. D-ra Miți trânti ușa, cu o privire veselă și îndrăcită spre vânător, iar mașina porni din loc, stărnind în urma ei un nour de praf. Curând motorul puternic își luă vânt, iar mașina lunecă peste podețul râului

de munte, dealungul căruia se întindea șerpuiind șoseaua, cu o viteză atât de mare, încât pietricelele svărlite de roate loveau aripile mașinei.

— «Acum sburăm spre cer» gândea Gheorghe Miron, și lucrul acesta i-ar fi convenit.

Pentru că Vera, era atentă — din cauza marei viteze cu care mergea — numai la drum, el putea s'o analizeze în toată voia, bărbia ei rotunjită, obrazu-i catifelat de culoarea sidefului, născiorul ei nobil al cărui vârful micșor ușor, gura ei care cerea sărutări...

— «Miroane, stăpânește-te!»... Ore întregi ar fi stat în extaz privind — cu siguranța că nu poate fi observat — acest chip, păstrându-l în suflet și aspirând mirosul suav pe care-l împrăștia părul ei negru ce eșea în bucle de sub pălărioara vânătorească ce purta, alergând nebunătățe în bătaia vântului, peste boruri.

Automobilul coti din nou peste un pod, mai merse puțin dealungul râului pentru ca apoi să părăsească șoseaua luând un drum lateral ce urca în munte pe lângă casa lui Iliuță, unde era și cartierul lui Miron. După ce Vera schimbă viteza iar mașina mergea domolită pe șoseaua ce urca la deal, zise:

— «Haide, d-le vânător, ai terminat cu analiza mea?»

Miron simți cu spaimă cum sângele i se sue la cap, ca unui școlar surprins de profesor. Vecina lui se întoarse după aceste cuvinte jumătate spre el, având în vedere mica viteză a mașinei. Ochii ei mari, negri, lunecară cercetător spre vânător și-l scoase din încurcătură:

— «Așadar, dragă Miroane, spune-mi planul de vânătoare!» adăugă ea cu glasul-i drăgăstos. Miron îi era recunoscător în fundul sufletului, că i-a ușurat să învingă strămtorarea în care se găsea.

— Părerea mea, coniuță, este să mai mergeți cu mașina până la casa țaranului din văgăună. Acolo tragem mașina sub pățul și dăm roată întâiu pe la Poiana Mărului. Pe urmă trecem pe la troița de lângă lăstărișul de fag, mergem pe cărarea ce urcă la curmătură, acolo unde domnul bătrân, vreau să zic soțul d-voastră, a scăpat cerbul cu 10 ramuri — coniuță cred că-și amintește — apoi urcăm pe vâlcea mai sus. La poiana stânei pe dreapta, am văzut ieri la ora prânzului un căprior bătrân. Acolo ne ducem să-l vedem și poate va avea coniuță rezultat bun.

Vera călțină din cap aprobând. Atențiunea-i era captivată de o cotitură de unde șoseaua începea să fie mai povârnită. După o călătorie de încă o jumătate de oră se vedea printre arbori o casă țărănească așezată pe o poeniță. Ajuseseră la destinație. Miron luă sacul de vânătoare, bastonul, haina și armele din mașina, pe care Vera o conduse sub pățul.

Acum Vera pășea — cu Dolly lângă ea în lesă, o carabină scurtă cu 2 țevi la umăr — în sus pe potecă, iar vânătorul o urma la câțiva pași în urmă. Nevrând să întrebuițeze bastonul, acesta atârna de braț pe care-l sprijinea pe șoldul legănat ușor.

Multă vreme urcară în tăcere și Vera nu întoarse în acest interval capul, dar ochii îi alunecau atent în față și în lături peste dealurile și văile frumosului ținut.

Privirile vânătorului nu se mai desprindeau de pe formele svelte, ale celei ce mergea în fața lui, cu rochia

scurtă de sport, lăsându-se pradă visurilor dulci-amare ce-l copleșise.

— «Mi-ron!» sună o voce șoptită pe un ton muzical trăgănat la urechea vânătorului. Acela tresări cu mintea pierdută.

— «Mi-ron!... nu te uita numai la pulpele mele, mai uită-te și la poenița din fața noastră, acolo se vede mereu licărind ceva roșu printre lăstărișul din margine!»

Cel chemat sosi cu câțiva pași lungi și elastici lângă stăpâna sa. Ambii se opriseră. Privirile vânătorului examinau terenul înierbat din poiană, la câteva sute de metri de acolo cercetând cu privirea liziera... nimic! continuă să-și plimbe privirea pe marginea pădurei în sus... deodată mâna lui Miron apucă brațul însoțitoare sale și o împinse în dosul unei tulpini de brad. Tăcere și nemișcare totală câteva clipe.

— «Il mai vezi, căpriorul?»

Nici un răspuns.

— «Miron!» suflă o voce la urechea lui. Vânătorul clătină în semn negativ capul. Mâna sa ușor ridicată cerea tăcere.

— «Mai este acolo?» întrebă din nou vocea ușoară din spatele său.

— «Cel roșu?» — răspunse el pe acelaș ton, — «nu, însă cel negru este sus sub brazii cei mari».

Vera nu înțelegea nimic. Ea căuta cu binoclul ținutul nu observa însă nimic la început, absolut nimic, în primul rând nimica care să fi fost negru. Ce Dumnezeu putea fi negru?... vânat negru? Aci la altitudinea asta nu sunt mistreți! Ce însemna oare aceasta? Privirea ei se ridică mai sus pe coastă. Nu îndrăznea să întrebe deoarece vânătorul era în cel mai înalt grad de enervare, păstrând cu ochii țintă în direcția indicată, atitudinea unui răpitor gata să se arunce asupra pradei.

Deodată se cutremură... acum abia prinsese în câmpul obiectivului ei, acel ceva negru; strâns lipit de trunchiul unui brad, mascat de umbra crengilor lui ce atârnavu întinse spre pământ, sta ca o linie frântă, neagră, un om, nemișcat, carabina gata de tras în mână, capul îndreptat cu atențiune înainte, privind când spre pădure când spre tufele de fag.

Inima Verei bătea violent, ea-și opri respirația. Povești îngrozitoare de braconieri îi veniră în minte, împreună cu lupte pe viață și pe moarte.

Mâna lui Miron se întinse în lături și o împinse în spatele bradului, pe când el se lăsă ușor la pământ, scoțându-și ocheanul pentru a putea cerceta mai bine.

— «Drac afurisit și împielit!» își în acelaș timp cu jumătate glas de pe buzele lui, pe când se răsucea anevoie, desfăcând și potrivindu-și ocheanul, apoi sculându-se din nou... «S'a dus licheaua, mizerabilul, trebuie să ne fi zărit, par'ca intrat în pământ».

— «Cine a fost?»

— «Apoi de știut îl știu eu, l-am recunoscut în umbra bradului pe Pătrașcu Mocanu, amantul Magdei, servitoarea d-voastră, care se tot duce la cărciuma dela răscruce. Acum ne-a scăpat, o fi luat-o peste muchie, coborînd prin valea Tăunului dincolo.

Vânătorul continuă să-și facă socoteala:

— «Cel puțin de nu ne-ar fi gonit și vânatul când a fugit prin pădure!

— «Și ce facem acum?» întrerupse stăpâna după un timp tăcerea. Miron clătină din cap.

— «Poate vrea să rămânăconița aicea. Eu mă furișez la deal să fac o recunoaștere. D-voastră să nu fiți nerăbdătoare. Mai este aproape o oră până la prânz și până atuncea sunt înapoi, în timpul prânzului căpriorul ese totdeauna în luminiș.

El scoase sacul din spinare, se îndreptă către liziera pădurii și dispăru curând printre lăstăriș și stânci în spre culme.

Vera care se așezase lângă «Dolly» a ei pe pământul căptușit de mușchiu, urmărea cu privirea pe vânătorul svelt ce se depărta cu pași elastici. Acum era singură. La început se simțea cam stingherită. Ca și când «cel negru» ar putea apare deodată în fața ei. Sperioasă privi de jur împrejur. Însă munții, pădurea și poiana rămăneau tăcute și nemișcate în fața ochilor ei, era atât de frumoasă și liniștită întreaga natură. Soarele strălucea atât de limpede, albinele bâzâiau în surdină, era totul atât de frumos și împăciuitor în tăcerea aceea a codrului. Ea descătărămă trench-ul de pe sac, îl făcu sul sub cap. Descheie gulerașul care o strângea și nasturii de sus ai bluzei de mătase verde desfăcându-o mult, astfel că aerul proaspăt, atinse pielea catifelată a pieptului până aproape de umeri, răcorind-o. Cu brațele împreunate deasupra capului, visa cu ochii pe jumătate închisi, îndreptați spre bolta albastră, nemărginită a cerului. . .

Pe cel ce iubește cu adevărat munții, pe acela ei niciodată nu-l desiluzionează, fie ploaie, fie soare, muntele îi desvăluie noi și sfinte frumuseți. Un ochi care nu-i

privește cu dragoste nu le poate vedea, însă în fața unei inimi legate cu credință de măreția lor, coboară vălurile secretelor lor fermecătoare ce se ascund în stânci, în flori, în pădure, în ființele mici și mari pe care le adăpostește. . . Să fii tânăr și să stai în munți, . . . aceasta este cea mai mare sărbătoare a vieții! Doamne! nu le lăsa niciodată să sfârșească! . . .

Oare și «cel negru» care ședea ascuns după o stâncă la abia 100 metri depărtare în cotul pădurii, gândea la fel când privea prin ocheanul său cu un zâmbet drăcesc și plin de poftă pe femeia ce visa, după ce văzuse vânătorul plecând în direcția din care venise el?

— «Ei drăcie! cum și-a desfăcut ea bluza de mult! Am putea face niște orgii grozave cu merișoarele cele dulci de pe pieptul ei! Nu mai lipsește mult și a-i putea să-i vezi până la porunca șasea! Asta trebuie să fie o femeie darnică și pe lângă toate e și frumoasă al dracului!

«Dolly» ridicase capul și adulmea cu născiorul ei de abanos strălucitor, aerul din jur.

— Jigodie râioasă, să nu te miști! murmură «cel negru». Însă «Dolly» se liniști din nou, așeză capul pe labe, continuând să dormiteze. «Cel negru» rânji plin de înțeleș strecurându-se pe nesimțite înapoi în pădure și dispăru privind din când în când bănuitor în toate părțile.

«Dolly» se întinse cu voluptate, lipindu-se și mai mult de stăpânica ei: «Frumoasă viață», gândi cățelușa «de-ar mai fi acum aci și o friptură de vițel».

Vera sprijinise o mână pe mica ei prietenă mângâind-o ușor și visa mai departe cu ochii deschiși către ceruri. . .

(Va urma)

ADUNAREA GENERALA

Adunarea generală anuală a „Uniunii“ este fixată pentru ziua de Joi 27 Martie, ora 4 p. m.; iar în cazul când nu s'ar aduna numărul de membri statuar, se va amâna pentru ziua de Joi 3 Aprilie 1930, la aceiași oră. Adunarea va avea loc la sediul Uniunii.

ORDINEA DE ZI:

- 1. Darea de seamă asupra exercițiului anului 1929,**
- 2. Aprobarea bilanțului și descărcarea Consiliului de Administrație,**
- 3. Complectarea Consiliului de Administrație, conform art. 25 și 42 din statute,**
- 4. Diferite chestiuni generale.**

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

† DR VICTOR GRAUR

« Reuniunea Română a Prăsititorilor de Câini » precum și toți chinologii români, suferă o grea pierdere, prin decesul d-rului Victor Graur, medic din Arad, precursorul mișcării noastre chinotehnice.

Dr. Graur a fost poate întâiul care s'a ocupat în mod științific și practic de mișcarea chinotehnicii și chinologiei române. Studiind în Germania, a ajuns de tânăr în contact cu factorii conducători pe acest tărâm din Germania, ceace l-a îndemnat să se ocupe și el cu prăsirea de pointeri, setteri, braci și foxterrieri. Produsele canisei sale « Hubertus of Arad » au avut o bună reputație nu numai în țara noastră ci și peste hotare și au fost distinse cu multe premii.

Transmitem prin aceasta familiei celui plecat dintre noi, condoleanțele cele mai sincere ale camarazilor vânători din « R. R. P. C. », la care se unesc și membrii « Uniunii ».

Din partea Direcțiunii Expoziției Internaționale de Vânătoare din Lipsca primim o adresă prin care suntem rugați a publica numele persoanelor din țara noastră, alese de comitetul « Expoziției Internaționale de Vânătoare » ca membrii de onoare ai juriului:

D-nii **Antoni Mocsoniy**,
Mare maestru al vânătorilor regale

Dr. G. Nedici

N. Săulescu

Dr. C. G. Alexianu

E. Schmoltzer

Col. de Spiess

Dr. Philipovics

Ing. E. Witting

Dr. I. Stoichița

~ ~ ~

În urma cererii membrilor noștri Comitetul a luat hotărârea să publice deaci înainte romane și nuvele cu subiecte vânătoarești, astfel că rugăm colaboratorii noștri să binevoască a ne trimite manuscrise și în sensul acesta. Traduceri autorizate din autori cunoscuți străini etc.

Red.

I N F O R M A Ț I U N I

Societatea Vânătorilor « Lunca » din București, întrunindu-se în adunare generală ordinară, a dat descărcare vechiului comitet și a ales noul comitet după cum urmează:

Președinte activ: Dr. I. Em. Costinescu.

Vice-președinți: I. Stănculeanu și N. Racottă.

Cassier și reprezentant al societății: Anton Wimmer.

Secretar: Victor Vastelli.

Membri în comitet: G-ral G. Manu, Dr. D. Popovici, Prof.

Dr. C. Udrișchi, N. Berindei, Col. N. Vulcănescu.

Censori: N. Slăvescu, C. Sghibartz și A. Popescu.

Censori supleanți: Căp. V. Anastasiu și A. Stănescu.

Maiștri de vânătoare: Col. Al. Dumitrescu și C. Stănoiu.

Maiștri supleanți: Căp. A. Diaconescu și C. Șutzu.

Redăm fără comentarii scrisoarea de mai jos:

Red.

D-lui Gh. Nedici

Consilier la Inalta Curte de Casație

București

Prin mandat postal, vă înaintez suma de lei 3830 (trei mii opt sute treizeci) fond pentru Muzeul Național de Vânătoare, proveniți din subscripția publică, conform alăturatelor liste de subscripție.

Primiți, vă rog, asigurarea distinsei mele stime,

(ss) Anton Mărăscu

Str. D. Sturdza, 20

Craiova

1929, Decembrie 10.

LISTA DE SUBSCRIȚIE

Anton Mărăscu, Craiova, 200; I. Micșa, Negoiu, 40; G. V. Popescu, Negoiu, 20; Gh. Eftimie, Craiova, 50; St. A. Ioroteanu, Bechet, 40; Fîru Peta, Gânciova, 20; E. Sedlak, Craiova, 20; Ioan Bancov, Craiova, 20; Const. I. Dinescu, Pîscu, 40; I. Predescu, Pîscu, 40; P. Mirescu, Pîscu, 20; Gh. Tichiesiu, Bechet, 20; Virgil C. Miescu, Negoi, 20; Marin M. Toana, Negoi, 20; Iosef Wohlsciu, Craiova, 20; Ilie Croitoru, Borcea 20; H. I. Ganie, St. Florița, Ilie Greblescu, Gh. Virvescu, I. Bălescu, D-tru Lungulescu din Borcea câte lei 20; Soc. « Vidra » Maglavit pentru 28 membri, 560; Bearzi Guido, 20; Ioniță Penovici, 40; C-tin Penovici, 20; Stan I. Birtoiu, Grîndeni, 20; D-tru I. Carciu, Grîndeni, 20; Vasi M. M. Canui, Caraula, 20; Ion P. zis Licalu, Ion F. Oprea, Ștefan Goiceanu, Ion M. Stan din Micuța (Dolj) câte lei 20; C. Vervescu pentru 11 membri ai soc. « Cocorul » Bârca, 220; Gh. I. Matencă pentru 4 membri ai soc. « Cocorul » Bârca, 80; Marin I. Purcărea, membru soc. « Cocorul » Bârca, 20; Nic. G. D. Rodian, idem, 20; Stoenică Marinescu, Craiova, 40; Societatea « Cercul Vânătorilor », Craiova, 500; I. Munteanu, Craiova, 20; Florea Granea, Orodol (Dolj), 20; M. R. Pleșoianu, Craiova, 40; L. Deresel, St. Măscescu, Petre Ceaușu din Bârca (Dolj), câte lei 20; Nicolae P. Ilie, Ionel Dinu din Cernele (Dolj), câte lei 20; Carol Sechi, Craiova, 20; Ion M. Mitu, 20; Const. Graure, Ion Jianu din Cernele (Dolj) câte lei 20; Ion Gădâr, Bistreț, 20; Mihalache M. Ion, Bistreț, 20; P. Aureliu, 20; Soc. de vânătoare « Șoimul », Calafat, 500; Fl. St. M. Ștefan, Petre D. Muiat, Petre M. I. Marin, Alex. L. P. Dinu, Ioan P. D. Popa din Catane câte lei 20; Societatea « Lupu de pădure », 500. Total 3830 lei.

~ ~ ~

Ministerul
Agriculturii și Domeniilor

Direcția Zootehnică

Serviciul Vânătoarei

No. 32965

PUBLICAȚIUNE

Avem onoare a vă ruga să binevoiți a se publica pentru cunoștința generală că prin deciziunea ministerială No. 146606/1929 potrivit avizului consiliului permanent de vânătoare s'a decis:

În conformitate cu art. 34 din legea pentru protecția vânătorului, în cazul de oprirea vânătorului pe un teren cu scopul protejării vânătorului amenințat să dispară, arendașul are dreptul la prelungirea contractului cu un termen egal cu durata opririi vânătorului, în urma hotărârei consiliului permanent.

Vă plăti însă pe tot timpul arenda convenită, de oarece prin oprirea vânătoarei, profită arendașul, vânătorul ameliorându-se pe acel teren.

p. ministru

G. I. SUSESCU

Șeful serv. vânătoarei, director general

Indiscifrabil

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale luni, pentru a putea apare în numărul luni viitoare al Revistei. Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcția Zootehnică
Serviciul Vânătoarei

PRESCURTARE DE DECIZIE

Prin Deciziunea Ministerială No. 1215/930, s'a hotărât prelungirea valabilității permiselor de vânătoare eliberate în anul 1929 până la 1 Martie 1930.

* * *

Se aduce la cunoștința generală că valabilitatea permiselor de vânătoare emise în anul 1929, s'a prelungit până la 15 Martie 1930, respectându-se însă timpul când vânatul este oprit.

* * *

Prin deciziunea ministerială No. 22927/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei pe anul 1930, pe teritoriile comunelor Uroiș, Cărpiniș, Rapoltul Mare, Rapoltel, Bobâlna, Boiu, Volt și Cigmău din jud. Hunedoara.

* * *

Prin decizia ministerială No. 27829/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei de iepuri pe timp de un an, începând dela 15 Februarie 1930 până la 1 Octomvrie 1931, în județul Mehedinți.

~ ~ ~

Primăria Com. Arieșul de Pădure
Jud. Arieș
No. 1593/1929

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că terenul de vânat al comunei Arieșul de Pădure, în întindere de circa 728 jug. cad. se va da în arendă pe timp de zece ani în ziua de 22 Ianuarie 1930, ora 9 a. m., în localul primăriei.

Condițiunile de licitație sunt afișate la primărie unde se pot vedea zilnic între orele oficioase.

Arieșul de Pădure, la 11 Decemvrie 1929.

Notar, *E. Weintraub*

Primar, *Jean Coteți*

~ ~ ~

Primăria Comunei Briglez
Jud. Sălaj

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că teritoriul de vânat al comunei Briglez se dă în arendă prin licitație publică pe termen de 10 ani, începând dela 1 Ianuarie 1930, care se va ține la primăria comunei Briglez cu data de 28 Martie 1930, ora 11 a. m.

Condițiunile de licitație se pot vedea la notariatul Surduc și la primăria comunei Briglez.

În caz, că licitația va fi fără rezultat, se fixează o nouă licitație pe ziua de 4 Aprilie 1930, ora 11, la primăria comunei Briglez.

Briglez, la 25 Ianuarie 1930.

Primăria

~ ~ ~

Primăria comunei Hălmeag
Jud. Făgăraș
No. 1021/1929

PUBLICAȚIUNE

Comuna Hălmeag, jud. Făgăraș, dă în arendă pe termen de trei ani, dreptul de vânat cu începerea dela 1 Ianuarie 1930 pentru care se va ține licitație publică în ziua de 22 Februarie 1930, la ora 11 în localul primăriei.

Prețul de strigare 6500 lei; vadiu 10%.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul notarial.

Hălmeag, la 20 Decemvrie 1929.

Primăria comunală

Primăria Com. Sâmbăta de Jos
Jud. Făgăraș
No. 409/1930

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință publică că dreptul de vânat al comunei Sâmbăta de Jos, jud. Făgăraș, se va arenda prin licitație publică pe termen de șase ani, cu începerea dela 1 Aprilie 1930.

Licitația se va ține în ziua de 23 Martie 1930, orele 16, la primăria comunală.

Prețul de strigare anual lei 600; vadiu 5%.

Condițiunile se pot vedea între orele oficiale la primăria comunei și la notariatul Voila.

Sâmbăta de Jos, la 1 Februarie 1930.

Primăria comunală

~ ~ ~

Primăria Comunei Băgaciu
Jud. Târnava-Mică

PUBLICAȚIUNE

Se publică a doua oară că în ziua de 10 Februarie 1930, la ora 10 a. m., se va ține licitație publică la primăria Băgaciu pentru arendarea dreptului de vânat pe timp de șase ani cu începere dela 1 Ianuarie 1930 până la 31 Decemvrie 1935.

Prețul de strigare e 2200 lei anual.

Licitația se va face prin strigări.

Supra-oferte nu se primesc.

Garanția provizorie e 10% din prețul de strigare. Adjudecarea se va face la orele 11 în localul primăriei. Informațiunile și condițiile de licitație se pot vedea la primăria Băgaciu.

Băgaciu, la 24 Ianuarie 1930.

Primăria comunală

~ ~ ~

Notariatul cerc. Brebul Nou
Jud. Severin
No. 865/1929

PUBLICAȚIUNE

Arendarea dreptului de vânătoare al comunelor Brebul Nou și Gârâna fixată pe ziua de 2 Februarie 1930 prin licitație publică fiind fără rezultat se publică licitația nouă care va avea loc la 25 Martie 1930 în localul primăriei comunale la ora 11 a. m. respective 3 p. m. cu condițiunile fixate în publicațiunea M. A. jud. No. 2/930 și Revista Vânătorilor No. II din București.

Notar

~ ~ ~

Primăria Com. Valea lui Mihai
Jud. Sălaj
No. 293/1929

PUBLICAȚIUNE

Având în vedere, că la licitația ținută la 22 Ianuarie 1930 nu s'au prezentat licitanți suficienți, în baza art. 12 din legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei, din nou publicăm licitație pentru darea în arendă a teritorului de vânat din hotarul comunei Valea lui Mihai.

Termenul licitației 19 Martie 1930, ora 10 a. m.

Prețul de strigare 4000 lei anual, vadiu 10%.

Timpul arendării 6 ani, începând cu 1 Aprilie 1930.

Nu pot lua parte la licitație numai cei prevăzuți cu autorizația inspectoratului de vânătoare conform art. 13 din numita lege.

Dacă nici la această licitație nu se vor prezenta solicitanți, se va arenda prin bună învoială.

Condițiunile mai detaliate se vor primi la primărie în decursul orelor oficioase.

Primăria

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale luni, pentru a putea apare în numărul luni viitoare al Revistei.
Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

VANATORUL CULT VIZITEAZĂ EXPOZIȚIA INTERNAȚIONALĂ DE VÂNĂTOARE

LEIPZIG, MAI-SEPTEMBRIE 1930

unită cu Expoziția Internațională de blănuri

Dintre cele mai mari terenuri germane pentru Expoziție, cu o suprafață totală de 400.000 m² sunt destinate numai vânătoarei 2 hall-uri imense. Acestea, cuprind Expoziția internațională germană de vânătoare. Ele conțin descriere amplă a istoriei vânătoarei o expunere de trofee, într-o măsură care nu a fost arătată până acum și expoziția specială a „animalului de vânătoare în artă plastică”. Datoriile vânătorului ca îngrijitor al animalelor sălbatice și importanța administrării vânătorului, sunt în mod special scoase în evidență. Industria armelor și munițiilor, optica și industriile analoge, sunt expuse în secția „vânătoarei”. Într-un parc cu terenuri libere ale expoziției, sunt vizibile vie, cele mai valoroase animale din toate colțurile pământului. Plăcutul parc al orașului mondial ca și cinematograful, oferă vizitatorilor recreație, distracție și instruire, sub formele cele mai variate. A arăta expoziția vânătoarei unită cu cea a blănurilor este și ținta expoziției internaționale de blănuri, care în mijlocul altor 3 mari hall-uri, formează o expoziție plină de efect.

Informațiuni la „IPA“ Leipzig, C I Brühl 70.

Fasani Ungurești

GALGA
Ferma de

fasani
ungurești

TURA (Jud. Pest) Ungaria

a aristocratului baron Victor Schosberger

Crescătorul John Butter

expediază din rasă pură și de prima clasă material de crescătorie: P. mongolicus, P. torquatus, P. versicolor, P. colchicus, P. formosanus

OUĂ DE FASANI

PUI DE O ZI

FASANI DE PRĂSILĂ

FASANI DE VÂNĂTOARE

(prin încrucișare)

LISTA DE PREȚURI LA CERERE

Transporturi se fac în ordinea primirii comenzilor. — Fasani de vânătoare pentru reîmprospătarea sângelui se primesc imediat.

DE VÂNZARE

Câine brac german, etatea trei ani, exterior foarte frumos, nas foarte bun, perfect dresat și ascultător (nu alungă vânatul), de rasă pură, se vinde cu

PREȚUL DE LEI 15.000

A se adresa la «Uniune»

ȘCOALA DE DRESAJ pentru câini de vânătoare și sport

Ieftin și garantat. Informațiuni —
răspuns plătit

Crescătorie de câini și
școală de dresaj al câinilor
HOMOROD I.
jud. Tarnava Mare

HUBERTUS

Primul atelier român de armurărie cu forță electro-motrice și cu mașini speciale

BUCUREȘTI, CALEA GRIVIȚEI No. 26

In atențiunea vânătorilor

Avem onoare să Vă aducem la cunoștință, că am deschis uzina noastră cu toate instalațiunile sale în **București, Calea Griviței No. 26**, prin aceasta împlinim o dorință veche a onoraților vânători și le stăm direct la dispoziție. Nu trebuie să vă serviți mai departe de meșteri ne-

pricepuți ci renunțând la munca lor, vă puteți feri de mult necaz și cheltueli dacă recurgeți la lucrările noastre. Uzina noastră este organizată pentru a corespunde tehnicii de arme în toate domeniile, afară de aceasta dispunem de cei mai buni experți n'ai ales pe terenul **armelor moderne și automate**.

În sensul practicii dezvoltate în cinci state europene se vor efectua lucrările cele mai complicate așa ca să corespundă chiar și pretențiilor celor mai delicate și anume conform metodelor engleze, belgiene, franceze, germane și austriace, așa cum este cerută de fabricatul și calitatea armei dată în lucrare.

Orice lucrare se va efectua în timpul cel mai scurt și modul cel mai precis, cu prețul cel mai eștin.

Construirea patului până la cea mai luxoasă montare de ochian: pe puști cu trei țevi și de repetiție, executate precis. Montaje de țevi noi și de rezervă. Lustruire neagră, cenușie și marmorizare, după model englez.

Nu duceți deci arma Dv. într'alt loc ci aduceți-o în uzina noastră unde vi-se face bine, precis, eștin și imediat.

Arma este obiectul cel mai drag al vânătorului adevărat. Dânsul nu se duce la laici, nu primește decât muncă bună iar aceasta n'o are decât numai la noi care preluăm garanția cea mai mare posibilă pentru lucrare.

Din arma Dv. veche facem una nouă! Magazin stabil pentru toate cartușele existente în Europa, pentru drillinguri și arme automate sau cu repetiție. Constructori de arme și calculatori balistici proprii. Transporturi și reparări pe calea poștei în toate părțile țării, se efectuează în modul cel mai punctual pe răspunderea noastră.

In atenția societăților de vânătoare din provincie

Dacă membrii trimit în bloc armele spre a fi reparate, acordăm rabat chiar și la transportul gloanțelor și munițiunilor. Preluăm garanția pentru fiecare armă trimisă.

Așteptând binevoitorul Dv. sprijin, rămânem cu salutări vânătoarești

Prima uzină specială de arme din România Mare

HUBERTUS

București, Calea Griviței No. 26

CORRESPONDENȚĂ: română, germană, maghiară.

CUMPĂR

Piei, bune uscate, de vânat (veverițe, vulpi, dihori și alte piei de animale sălbatice).

Tăiați și uscați și coada.

ROBERT HANUS

Cetatea-Albă

CĂȚEI BRACK GERMAN!

Am de vânzare căței de 8 săptămâni din părinții «Eick v. Runnenstein» și «Fruska Sicilia».

Căței din anul trecut prezentați la concursuri și expoziții, proveniți din această combinație de sânge, au fost fără excepție premiați.

ERVIN MÜLLER

Casier al Com. de avere
Caransebeș

SE CAUTĂ

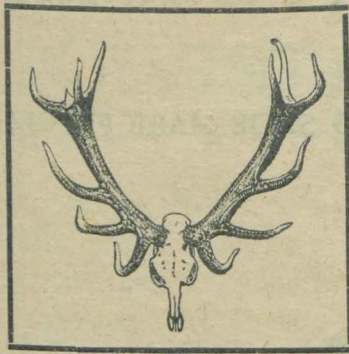
Pentru studii, **VEVERIȚE** sănătoase, oferindu-se 50 lei bucata. A se adresa d-lui R. I. Călinescu, laboratorul zoolologic, București I, Strada Academiei

No. 14.

Brigadier de vânătoare

Absolvent al Școlii din Sighet oferă serviciile sale Societăților de vânătoare sau proprietarilor de terenuri de câmp.

A se adresa la «Uniune»

VIZITAȚI
EXPOZIȚIA

EXPOZIȚIA INTERNATIIONALĂ DE VÂNĂTOARE „I.P.A.“ DIN LIPSCA

Pentru prima oară în Germania se va ține o Expoziție Internațională de Vânătoare și blănuri la Lipsca între lunile Mai până în Septembrie 1930. Comitetul de conducere invită toți vânătorii din lume să viziteze această expoziție unde vor putea admira tot ce interesează vânătoarea.

ING. HERM. ZOLDY

F O S T

CAROL RISKE & Co.

BUCUREȘTI 1, STR. EDGAR QUINET, 6

CEL MAI BOGAT DEPOZIT DE ARME, MUNIȚIUNI
ȘI ARTICOLE DE VANĂTOARE DIN ȚARĂ

Arme de vânătoare Verney-Carron	dela lei 5.500.— buc.
Arme de vânătoare Lepage	» » 4.500.— »
Arme de vânătoare Masereel	» » 2.500.— »
Pistoale automate Browning cal. 6.35 mm.	» 1.000.— »
» » » » 7.65 și 9 mm.	» 1.200.— »
Cartușe încărcate Jagdkönig 70 mm.	» 10.— »
Cartușe încărcate Atlantik	» 8.50 »
Cartușe încărcate Trapshooting	» 8.— »
Cartușe încărcate Sellier & Bellot	» 7.50 »
Cartușe încărcate cu pulbere neagră	» 5.25 »
Tuburi cu capse Gevelot	dela » 1.35.—2 »
Bure groase de păslă, lipite, 12 mm.	» 240.— kgr.
Bure groase, lipite, 12 mm., 1000 bucăți circa 1.700 kgr.	» 160.—
Alice tari englezești	» 46.— kgr.

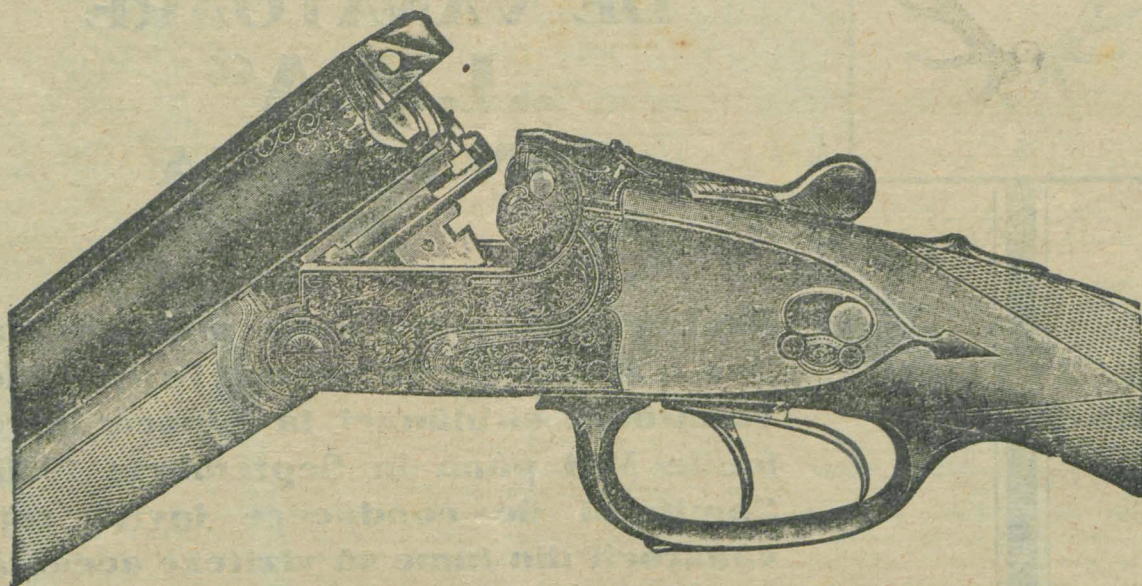
ROG CEREȚI CATALOGUL PE 1929

SERVICIUL PROMPT ȘI CONȘTIINCIOS

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efactor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚA SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

TELEFON 313/47

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătoarești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătoarească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 4.000 LEI LUNAR

$\frac{1}{2}$ " 2.500 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.500 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătoarească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGEȚI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI